

אני מסוכנת בגלל נאז.
נאז מוכן להרוג למעני. להרוג בגללי.
אני יודעת את זה.

מטרה על גבינו

ספר שלישי בטרילוגייה 'מפלצת בעינינו'

ג'יי. אמ. דרהאור

הספר השלישי. האחרון.
נאז וקאריסה טורפים את כל הקלפים. שלמות.*
הוצאת א(ה)בות

ג'יי. אמ. דרהאווור

מטרה על גבינו

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטריילוגיה לחצי כאן

ג'יי. אס. דרהאוור
מטרה על גבינו

J.M. Darhower
TARGET ON OUR BACKS

עורכות ראשיות: ורד רוזה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: שרון שלו
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2016. Target on Our Backs by J.M. Darhower
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot

ספר זה הוא סיפור בדיוני. כל התייחסות לאירועים היסטוריים, אנשים אמיתיים, או מקומות אמיתיים נעשה באופן פיקטיבי. כל שם, דמות, מקום, ואירוע אחר המופיעים בו הם פרי דמיונה של הסופרת, וכל דמיון לאירועים, למקומות או לאנשים מציאותיים, חיים או מתים, הוא מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-091 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרולוג

אני רוצה לספר לכם סיפור, סיפור על אריה שנהרג לא מכבר בידי צייד חסר לב. האריה הזה היה מלך הלהקה שלו, והצייד? הצייד לא היסס לשנייה לפני שלחץ על ההדק, ולעזאזל עם ההשלכות. וכמובן שהיו השלכות.

אתם מבינים, כשמלך מת שוררת אנרכיה, והזכר החזק ביותר אחריו תופס את מקומו. לפעמים הזכר הזה מתחשב, רחום, אבל על פי רוב, הוא חיית פרא אכזרית. כדי להבטיח את מקומו בראש שרשרת המזון, כדי לבסס את שלטונו בתקופות של כאוס, האריה משמיד כל מי שנחשב בעיניו ליריב, החל בגורים של יריבו.

הצאצאים שלו, יצירי כפיו, האנשים שהוא חייב לעשות כדבריו... הם נפלו בזה אחר זה, קורבנותיו של העריץ החדש, עד שלא נותר דבר מלהקתו של המלך הקודם. הצייד חשב שהכול נגמר בשנייה שהוא הניח את האקדח, אבל למעשה, היה זה הרגע שבו התחילו הצרות האמיתיות.

והצרות?

הן מגיעות בעוצמה.

והלהקה שלו שקועה עמוק בתוכן.

אדם נורה במידטאון.

אני יושב בחושך ומסתכל על הכותרת באמצע העיתון של יום האתמול. היא לא מופיעה על השער. אפילו לא קרוב. היא נחבאת לצד כתבות על עבירות קלות שהתרחשו בעיר, כאילו ירי באדם הוא מעשה חסר משמעות בעיני האנשים האלה.

אולי זה נכון.
אני בהחלט לא יכול לשפוט אף אחד.
קליעים מזמן לא מרתיעים אותי.
אבל הירי הזה גרם לי לעצור ולחשוב. להסס. עיניי עוברות
מהכותרת המעורפלת לשמו של הקורבן היחיד: קלווין רוסו.

אני מכיר אותו.
כלומר, הכרתי אותו.
קלווין איננו.
פעם, הוא היה אחד מהחיילים החביבים על ריי, ועכשיו הוא חטף
כדור בעורף. הוא היה צעיר, בתחילת דרכו... בן עשרים ושלוש או
עשרים וארבע, לא יותר. בעיתון לא כתוב הרבה על מה שקרה, אבל
אני מזהה הוצאה להורג כשאני קורא עליה.

עוד אחד 'מהגורים' של המלך הקודם נפל חלל.
הפעם לא אני לחצתי על ההדק, אבל בסופו של דבר, זאת בכל
זאת אשמתי. הוא מת מפני שמלך חדש קם בג'ונגל הבטון הזה, והמלך
רוצה להעביר לכולם מסר.

השתחוו בפניי.

אלא שאני לא משתחווה בפני אף אחד. אני לא יורד על ברכיי בפני
אף פאקינג אדם. יצאתי לפני שנה, עוד לפני אותה לחיצה גורלית על
ההדק, אבל לא יהיה בכך די בשביל מישהו כמוהו.
זה רק עניין של זמן לפני שהוא יפנה את מבטו אליי.
לפני שהוא ירצה אותי.
מי שהוא לא יהיה...

פרק 1

קאריסה

"נמר לא יהפוך חברבורותיו."

ג'וֹפָה ויטאלה לא נוטה ללכת סחור סחור. רוב הזמן הוא מדבר בחידות, משהו שבנו ירש ממנו, אבל עיקרי דבריו תמיד ברורים כשמש. הוא יודע מה שהוא יודע, ומרגיש איך שהוא מרגיש, ובסופו של דבר, הוא לא יהסס להגיד את הדברים כהווייתם.

נמר לא יהפוך חברבורותיו.

הוא מדבר על איגנציו.

"אבל הוא השתנה," אני אומרת, עיניי נופלות על שולחן העץ הקטן בינינו, כאילו באופן לא מודע כלשהו אני מטילה ספק בדבריי. הוא מתנהג אחרת, נכון, אבל אני יודעת שזה לא בהכרח אומר שהוא השתנה באמת.

האם הוא מסוגל להשתנות? אני לא יודעת.

האם אני בכלל אמורה לרצות שהוא ישתנה?

עברה יותר משנה מאז שקליע שיסע את גופי במבואה בבית בברוקלין, אם כי החזה שלי כואב כאילו זה קרה אתמול. הפצע הפיזי החלים, אבל הלב שלי הוא סיפור אחר לחלוטין.

חלק ממנו נותר שבור.

הוא כנראה תמיד יהיה שבור.

לפני שישה שבועות, נאז הציע לי נישואים. באמת הציע לי, בניגוד לפעם הקודמת. הפעם, כשאמרתי כן, ידעתי בדיוק למה אני מתחייבת. אני יודעת איזה מן אדם הוא. אני יודעת מה הוא עשה, מה הוא רצה לעשות. באותו לילה כבר אמרנו "כן" זה לזו במלון

האס-ג'יאם גרנד בלאס וגאס, וכל לילה מאז ידעתי שקיבלתי את ההחלטה הנכונה.

כי הוא השתנה.

הוא השתנה.

אבל השתנה באיזה מובן בדיוק?

ג'וזפה מניח את ידו המחוספסת והמיובלת על שלי, לוחץ אותה קלות כדי לחזיר את תשומת ליבי אליו. שפתיו משוכות בחיוך, אבל זה לא חיוך שמח. הוא גובל ברחמים.

אני כמעט יכולה לשמוע את מחשבותיו.

ילדה מסכנה, את לא מבינה למה הכנסת את עצמך.

"את יודעת, אומרים שאם מכניסים צפרדע לסיר מלא במים רותחים, היא מייד תקפוץ החוצה," הוא אומר. "אבל אם תכניסי צפרדע לסיר מים קרים ותעלי את הטמפרטורה לאט, היא תישאר שם, כאילו שום דבר לא השתנה. את מבינה מה אני אומר?"

מצחי מתכווץ נוכח התפנית בשיחה. "לא."

"את הצפרדע, ילדה, ואיגנציו? הוא מבשל אותך בעורך חיה, ואת בכלל לא שמה לב."

אני רוצה להתווכח איתו. אני רוצה להגיד לו שהוא טועה. כי הוא טועה. הוא טועה. אבל המילים היחידות שאני מצליחה לחשוב עליהן הן 'הוא השתנה', ואני בכלל לא בטוחה איך להסביר אותן. הוא עדיין נאז, עדיין אותו איגנציו, עדיין מאיים, אבל ויטאלה לא הראה את פרצופו... לא לידי, בכל אופן.

עם זאת, אני יודעת שג'וזפה לא מסוגל להבחין בין שתי המסכות. הוא מביט בכן שלו ורואה רק את המפלצת שהוא נעשה לאורך השנים. הוא לא יכול לראות את הגבר שהוא היה פעם, או את הגבר שהוא עכשיו, הגבר שהוא נשבע שהוא מנסה להיות.

הוא עדיין נעלם באמצע הלילה לפעמים. עדיין מנהל אותן שיחות נלחשות פה ושם. הוא עדיין פרנואידי, ומגונן יתר על המידה, וזהיר מאוד, אבל הוא לא אכזר. הוא לא ערמומי. אני מבינה אותו. הוא מבין אותי. הוא לא מתייחס אליי בכפפות של משי, אבל הוא גם לא נותן לי

יותר ממה שאני מסוגלת לשאת. הוא מתייחס אליי כאל בן אדם, לא כרוש, אם כי, או.קיי... הנטייה שלו לרכושנות יכולה לפעמים להיות עזה למדי.

הוא חידה. פאזל יפיפה ולעיתים מפחיד, שאני עדיין מרכיבה, חלק אחרי חלק.

לג'וזפה, לעומת זאת, אין כל עניין בהחלמה של בנו. אין לו עניין בעובדה שהוא השתנה. מבחינתו, נאז שבור מעבר לכל תקנה.

לפני שאני מצליחה לחשוב מה לומר לג'וזפה, משהו חוץ מה'אבל הוא השתנה' הרגיל שלי, דלת המעדנייה נפתחת והפעמון מצלצל בעוצמה. אני בכלל לא צריכה להסתכל כדי לדעת שזה הוא. יש משהו באופן כניסתו, בצינה שבאוויר, בחום של מבטו, שאומר לי שנאז הגיע.

ג'וזפה לא מסתכל עליו, אבל אני יודעת שגם הוא חש בזה. "פּוֹרְקָה וְאָקָה", הוא רוטן, ונאנח בקול כשהוא מסיר את ידיו משלי, דוחף את הכיסא שלו לאחור וקם. הוא ממשיך להביט בפניי, ורחמיו מתחלפים בתסכול. "את רוצה קצת עוגיות? אולי עוגיות קינמון?"

הוא הולך בלי לחכות לתשובה. כעבור שניות אחדות, הכיסא מולי זו שוב וגוף נוסף מתמקם עליו. אני מעיפה בו מבט, מחייכת כשהוא רוטן בלחש, "אני מזיע פה כמו זונה בכנסייה."

הם דומים מאוד, נאז ואבא שלו, אבל לא תתפסו אותי אומרת את זה לאף אחד מהם. גברים עקשנים.

"דווקא פה, מכל המקומות", הוא אומר ומרים אליי גבות מצידו השני של השולחן. "יכולתי להשיג לנו שולחן ברגע האחרון בלה ברנדין, או אפילו לקחת אותך לפאראגון שוב, אבל לא... את רוצה שניפגש לצוהריים במעדנייה האיטלקית של ויטאלה."

אני מושכת בכתפיי. "האוכל פה טוב."
"אני לא יכול להתווכח עם זה, אבל האווירה טעונה שיפור."
ג'וזפה חוזר, מניח צלחת עוגיות קטנה על השולחן מולי. הן כל-כך

טריות עד שאני מריחה את תערובת הקינמון והסוכר החמימה. "אה, אתה מתנה משמיים," אני אומרת כשאני חוטפת עוגייה ולוקחת ביס. מעולה.

נאז מגלגל עיניים. הוא מגלגל עיניים.

"אתה מתכוון להזמין ארוחת צוהריים?" שואל ג'וזפה בחוסר סבלנות ונועץ מבט בבנו היחיד. "או שאתה מתכנן סתם לשבת פה?" "תלוי," עונה נאז.

"במה?"

"אם אתה מוכן להגיש לי אוכל."

ג'וזפה רוטן לעצמו ומסתלק, עובר אל מאחורי הדלפק ודוחף את הדלת הדרו כיוונית בגסות. הוא נעלם במטבח.

"נו, אז זה אומר שאנחנו אוכלים?" אני שואלת.

"זה אומר שאני מזמין," אומר נאז. "או שהוא נכנס לשם כדי להכין לנו אוכל, או שהוא מתקשר למשטרה כי אני שוב מסיג גבול. אבל אני כל-כך רעב, שנראה לי שזה שווה את הסיכון."

נאז קם, ניגש לדלפק הראשי ומזמין שני כריכי ספיישל איטלקיים. הוא משלם ומסתובב בחזרה אל השולחן, אבל לפתע עוצר. "אין לך במקרה את העיתון של היום, נכון?" הוא שואל את הצעיר שעובד בקופה, אחד משלושת העובדים היחידים שג'וזפה משלם להם לעזור לו. הוא בדרך כלל עושה את רוב העבודה בעצמו, מסיבה כלשהי. גאוה, אולי. עקשנות, כנראה.

לפני שהבחור מספיק לענות, ג'וזפה צועק מהמטבח. "תקנה בעצמך את העיתון הדפוק!"

נאז מניד בראשו וחוזר לכיסא שלו. "אני מניח שכבר ברור לך ממי קיבלתי גנים של שמוק."

"הוא לא שמוק," אני אומרת, וממשיכה לדחוף את העוגייה לפה. "וגם אתה לא, לצורך העניין. אתה פשוט, אתה יודע... קצת אינטנסיבי."

"אינטנסיבי," חוזר נאז. "זאת גם דרך לתאר את זה."

והוא ללא ספק אינטנסיבי. הוא מתפקד בעוצמות גבוהות יותר מכל אדם אחר. עיניו הכחולות־בהירות ננעצות בי במבט נוקב, בוחנות את פניי באיטיות, בקפידה, צופות בי אוכלת את העוגייה כאילו המחזה מדליק אותו. אני מרגישה את פניי מתחממות כשסומק עולה בהן. "למה אתה בוהה בי?"

הוא מתקרב אליי, חיוך בזווית שפתיו, גומותיו מבזיקות לשנייה. "למה לא?"

האוכל שלנו מוכן בתוך דקות אחדות. מתברר שג'וזפה החליט להגיש לו את האוכל, ככלות הכול. אני מתנפלת על הכריך ברגע שהוא מונח על השולחן, אבל נאז מהסס. הוא מסתכל על הכריך, מפרק אותו באצבעותיו, עיניו מצטמצמות קצת כשהוא בודק את תוכנו.

"לכל הרוחות, איגנציו", צועק ג'וזפה, שיוצא מהמטבח. "פשוט תאכל אותו, לעזאזל!"

שנייה חולפת.

ועוד אחת.

ועוד אחת.

אני לא חושבת שהוא יאכל אותו, אבל אז... הוא אוכל. הוא מרים אותו ולוקח ביס קטן, לועס בזהירות. אני לא מאמינה.

אני לא רוצה לעשות עניין גדול מהעובדה שהוא אוכל במעדנייה של אבא שלו, אוכל שעד לא מזמן הוא לא היה מעז לגעת בו. אני לא רוצה לעשות גלים, כמו שאומרים, ולציין שג'וזפה לא איים לזרוק אותו לרחוב אפילו פעם אחת. אני לא רוצה להתרברב, אבל אין לי שליטה על זה. אני מרגישה שאני מחייכת בסיפוק. הוא השתנה. הוא באמת השתנה.

המילים 'אמרתי לך' עומדות על קצה לשוני.

"רואים?" אני אומרת כמעט בעליצות כשאני צופה בנאז אוכל.

"ידעתי ששניכם –"

אני לא מספיקה לסיים את המשפט הזחוח שעמדתי לומר. קולי דועך כשקולות נפץ רמים מהדהדים במעדנייה בזה אחר זה.

בום

בום

בום

לפני שאני בכלל מספיקה להגיב, נאז כבר על רגליו, הוא תופס את השולחן והופך אותו, דוחף אותי לרצפת המשבצות מאחורי הרהיט. אני נוחתת על הרצפה. בחוזקה. מעווה את פניי, המומה, אני מציצה מעבר לשולחן, צופה באימה בזכוכית שמכסה את קדמת הבניין נסדקת תחת הקליעים שפוגעים בה. קליעים.

פאקינג קליעים.

מישהו יורה על המקום.

כל שאר האנשים נשכבים על הרצפה, מתרחקים מתוך דחף טבעי, כולם מלבד נאז... ואבא שלו, לצורך העניין. שניהם נשארים לעמוד, ממשיכים להביט קדימה שעה שהזכוכית הכהה רועדת ונסדקת בין סורגי המתכת, בלי להישבר ולקרוס פנימה. היא חסינה מפני כדורים.

שניות ספורות. זה כל הזמן שעובר. תריסר יריות בזו אחר זו, והמכונית מתרחקת במהירות, גלגליה חורקים, מעלים עשן. אני בקושי מצליחה לראות אותה מבעד להרס, אבל אני יודעת שהיא שחורה, גוש אפל של מתכת שממהר להסתלק לפני שייתפס.

ליכי הולם בחוזקה, חזי כואב מעוצמת הפעימות. אני נשנקת, מתאמצת להסדיר את נשימתי, אבל קשה לי. קשה לי מאוד. דממת. מוות משתררת במעדנייה בעקבות הירי. נראה שהיא נמשכת נצח. כולנו המומים. בסופו של דבר, נאז מסובב את ראשו, מביט בי ברוגע ומציע לי את ידו. אני עדיין שפופה על הרצפה.

"את בסדר?" הוא שואל, אם כי הוא לא נשמע מודאג במיוחד. אני לא יודעת אם הוא פשוט נהיה אדיש לדברים כאלה, או שהוא ידע שאנחנו מוגנים פה.

"אני, אה..." קולי רועד, כל גופי רועד כשאני מניחה לו לעזור לי לקום. "כן, נראה לי."

הוא סוקר אותי במבטו, ממשיך לאחוז בידי, ואז מפנה את תשומת ליבו אל החלון. אנשים קמים מסביבנו, חלקם נמלטים מהמקום בפחד בזמן שג'וזפה ממשיך לעמוד שם בשקט, בוהה בחלל האוויר. הוא בהלם.

אני לא יודעת מה לומר. אני לא יודעת מה לעשות. מישוהו פאקינג ירה הרגע לכיוון המעדנייה.

ויש לי הרגשה שויטאלה יגרום להם לשלם על זה. אלא שבשלב הזה אני לא בטוחה איזה ויטאלה.

"אתה," נוהם ג'וזפה, לא שמעתי כעס כזה בקולו מאז הפעם הראשונה שנאז הביא אותי לפה. קולו מבעבע בזעם, בחמה, בגועל. ראשו נפנה ועיניו מייד מתמקדות בבנו. נאז מסתכל על אביו כשהוא שומע אותו, ארשת פניו אדישה.

"צא מפה! צא מפה, ואל תחזור!"

אני המומה מכדי לעשות משהו מלבד לעמוד שם ולהסתכל. נאז, מצד שני, בכלל לא נראה מופתע. הוא בוחן את אביו לרגע, ואז מסתכל עליי, מושך אותי אליו. הוא כורך את זרועותיו סביבי ואני מחבקת אותו בחזרה, אוחזת בו חזק.

"בפעם הבאה," הוא לוחש, "תבחרי מקום אחר לאכול בו."

ובמילים אלה, הוא מרפה ממני.

במילים אלה, הוא נעלם.

זה קורה כהרף עין. לפני שאני מספיקה לקלוט מה קורה, הפעמון מעל לדלת מצלצל ונאז כבר לא עומד לידי. מצחי מתכווץ, גופי עוד רועד, ואני רצה אל הדלת, מופתעת שרגליי עוד מצליחות לשאת אותי. אני פותחת את הדלת במשיכה ומתפרצת אל המדרכה, קוראת בשמו. "נאז? נאז!"

אני מסתובבת במעגלים, אבל הוא איננו. זה קרה כליכך מהר. הוא עזב את המעדנייה והשאיר אותי פה.

הוא פשוט... השאיר אותי פה.

כפי שאמרתי, הוא השתנה.

נאז של פעם, בחיים לא היה עושה את זה.

סירנות מייללות במרחק, מתקרבות בזמן שאני עומדת שם, עיני נודדות אל חזית המעדנייה. שברי זכוכית מכסים את המדרכה, וגם כמה מהקליעים שניתזו מהפגיעה. החלון עצר אותם מלחדור פנימה, אבל הוא לא היה חסין להרס. הוא מרוסק.

אנשים רצים ברחוב, צועקים זה לזה, מהומה פורצת בשכונה. ירי ממכונית חולפת לאור יום.

זה אחד מהדברים שאימי הזהירה אותי מפניהם כשסיפרה לי סיפורי אימה על המפלצות שמנהלות את הרחובות האלה. נאז תמיד אמר שאני לא צריכה לפחד, שאין לי ממה לפחד, אבל אני... אני מפחדת.

מה לעזאזל קרה הרגע?

אני חוזרת למעדנייה בדיוק כשהמשטרה מגיעה. ג'וזפה סוף סוף מסתובב במקום, עוזר לאנשים לקום, מנסה להרגיע את הלקוחות שנשארו. קולו שקט, כמעט מרגיע, כשהוא מדבר איתם, כל כעסו יצא מהחלון כשהבן שלו הלך.

אני נשענת על הקיר ליד הדלת, גולשת אל הרצפה, כורכת את זרועותי סביב ברכיי כשהשוטרים עטים על המקום. אני מעורפלת, שומעת אבל לא מקשיבה לדבר ממה שקורה סביבי, עולמי מטושטש לגמרי, עד שמישהו קורא בשמי.

"מיס ריד?"

אני מרימה את ראשי ורואה פנים מוכרות מביטות בי. הוא כה קרוב עד שהצל שלו מכסה אותי, עוטף אותי בפקעת עגמומית. מאיימת. הבלש ג'יימסון.

כפעם האחרונה שבה ראיתי אותו, בדיוק נוריתי. הוא ביקר בבית החולים כשהתאוששתי, רצה לשמוע את הצד שלי. זה היה כאילו הוא ציפה שאסתור את ההצהרה של נאז, שאספר להם שהוא איכשהו עשה משהו רע, אבל לא יכולתי. למרות כל אותן הפעמים בהן נאז הציב אותי בסכנה, באותו יום הוא הציל אותי. אפילו הרופא אמר את זה. נאז הציל את חייו. הבלש עזב, אמר שהדלת שלו פתוחה אם ארצה

לשקול מחדש את ההצהרה שלי, אבל לרגע לא עלה בדעתי לבגוד בגבר שאני אוהבת.

כי למרות כל מה שקרה, שאלוהים יעזור לי, אני באמת אוהבת אותו.

אני אוהבת אותו יותר משאי פעם חשבתי שאפשר לאהוב. אני מכחכחת בגרוני, מופתעת שקולי מתפקד כשאני אומרת, "ויטאלה."

מצחו של ג'יימסון מתקמט כשהוא כורע לפניי, כאילו הוא חושב שאם יהיה בגובה העיניים שלי, דבריי יישמעו הגיוניים פתאום. "מה?"

אני מושיטה את ידי השמאלית, מראה לו את הטבעת על אצבעי. "אני כבר לא מיס ריד."

אני רואה את השינוי בהבעת פניו כשהוא מבין, את קור הרוח שלו מתפוגג. הוא שולח את ידו, אוחז בידי ומטה אותה כדי להביט בטבעת. היא פשוטה, יחסית... ככל שנאז מסוגל להיות פשוט, בכל אופן. טבעת זהב פשוטה משובצת בכמה יהלומים קטנים. זאת הייתה טבעת הנישואים של אמא שלו.

"את... באמת התחתנת איתו." קולו תואם את הבעת פניו. "מתי זה קרה?"

"לפני כמה שבועות," אני אומרת בשקט, מושכת את ידי מאחזתו, העובדה שהוא נגע בי לא מוצאת חן בעיניי, ואני יודעת בבירור שהיא לא תמצא חן גם בעיני נאז. העובדה שהוא מדבר איתי לא תמצא חן בעיני נאז.

"טוב, ובכן, גברת ויטאלה," הוא אומר ונעמד שוב, השלווה המעושה חוזרת אל פניו כשהוא מתנשא שוב מעליי. "יש לי כמה שאלות קצרות בשבילך, אם לא אכפת לך."

"אכפת לה," הקול חודר אל החלל הקטן מסביב לנו. ג'וזפה הוא גבוה מהבלש בכמה סנטימטרים. "אם יש לך שאלות, אתה יכול לשאול אותי. היא לא יודעת כלום. היא בסך הכול אכלה פה. היא צופה מהצד, חפה מפשע."

ג'יימסון מצמצם את עיניו בתגובה להפרעה. "אם זה נכון, אני לא מבין למה היא לא יכולה להגיד לי את זה."

"היא עברה חוויה טראומטית, איזה שמוק הרס לה את ארוחת הצוהריים," אומר ג'וזפה ומצביע מאחוריו, על השולחן ההפוך שלי והאוכל שהתפזר על רצפת המשבצות. "הדבר האחרון שהיא צריכה זה שאיזה בלש חטטן לא יוצלח ינשוף לה בעורף כאילו היא עשתה משהו לא בסדר."

אומנם לא הייתי קוראת לאף אחד מהם שמוק, אבל אני בהחלט מבינה ממי קיבל נאז את אופיו האינטנסיבי. וואו. אפילו הבלש נרתע לרגע, שוקל את הצעד הבא שלו בדממה. לפני שג'יימסון מספיק לומר עוד משהו, מישהו מחוץ למעדנייה קורא לו והוא מתנצל ויוצא אליו. ג'וזפה מביט בו, נד בראשו, ומסתכל עליי שוב. "את בסדר?" אני מהנהנת. "תודה."

"אה, זה כלום. אם איגנציו יתרגז שמישהו הלשין, עדיף שהוא יתרגז עליי."

אני קמה, שמחה לגלות שרגליי מרגישות יציבות יותר עכשיו. "אני לא יודעת מה הוא בכלל עושה פה. הוא עובד במחלק רצח. אף אחד לא מת, נכון?"

אלוהים, אף אחד לא מת, נכון? כולנו היינו בסדר בפנים, תודות לחלונות, אבל אולי המצב ברחוב היה שונה...

"לא, כולם בסדר," אומר ג'וזפה ומשכך את חששותיי. "מזועזעים, אולי, אבל לא נשפך היום דם." הוא עוצר ומביט סביב. "לא פה, בכל אופן."

"אז מה הוא עושה פה?"

"מה נראה לך?" אומר ג'וזפה כלא מאמין ומביט בי בגבות מורמות, כאילו אני אמורה לדעת את התשובה. ואני יודעת אותה. בשנייה שמבטינו נפגשים, הכול מתבהר. הוא פה בגלל נאז. בגלל זה הוא בכל מקום. לא משנה אם מדובר בתחום השיפוט שלו או לא... הוא מנהל מערכה אישית נגד נאז. "זאת לא הפעם הראשונה שהם באו לרחרח פה וזאת גם לא תהיה הפעם האחרונה, לא כל עוד איגנציו

עדיין מסתובב בחוץ, חופשי כציפור. הם באים, שואלים שאלות, ואני אומר להם את האמת."

"ומה האמת?"

"שלא פגשתי אותו ושאינ לי כוונה לפגוש אותו."

לפתע אני מבינה משהו, משהו שלא ממש חשבתי עליו קודם לכן. ג'וזפה כל הזמן שומר מרחק מהבן שלו, ונאז חושב שהוא עושה זאת מפני שאבא שלו מתעב אותו. הוא אומנם לא אוהב את הדברים שנאז מעורב בהם, אבל אולי, רק אולי, חלק מג'וזפה עושה את זה כדי שהוא יוכל לטעון שהוא לא יודע דבר.

כדי שלא יוכלו להשתמש בו כדי לפגוע בכך שלו.

יכולת הכחשה סבירה.

זה מעשה חסר אנוכיות, במובן מסוים, הוא כמו מקריב את מערכת היחסים שלו עם בנו כדי להגן עליו ככל יכולתו, ואם כי אני לא מכירה את ג'וזפה כפי שהייתי רוצה להכיר אותו, זה נראה לי כמו משהו שהוא עשוי לעשות.

"כדאי שתלכי מפה," אומר ג'וזפה בלי להביט בי, עיניו מרוכזות בחלון המעדנייה המנותץ. "תשתמשי בדלת האחורית, צאי דרך המטבח, כדי שהם לא ינסו לעצור אותך."

אני מהססת, אבל דבר מה בנימת קולו לא מאפשר לי להתווכח. אני לא חושבת שנושאים כאלה פתוחים לדיון במקרה של ג'וזפה, בדיוק כפי שהם לא פתוחים לדיון במקרה של נאז. השוטרים עסוקים באיסוף ראיות לאורך הרחוב עד שאף אחד לא טורח להשגיח על הסמטה האחורית. אני חומקת אליה בקלות, בלי להיתפס, זרועותיי עוד כרוכות סביב חזי הכואב, וחולפת במהירות על פני הזבל מכוסה הגרפיטי, מתרחקת מהזירה.

מונית עומדת בפינה, חונה ליד המדרכה. אני עוצרת אותה ברגע

שאני מתקרבת, שמחה שאף אחד לא תפס אותה לפניי.

"ברוקלין, בבקשה," אני אומרת לנהג, מוסרת לו את הכתובת, קולי

מתוח. אני מתמקמת במושב, חוגרת את חגורת הבטיחות, מרכינה את ראשי, מפחדת להביט מבעד לחלון, מרגישה כמעט כאילו אני נמלטת

מהמשטרה. בבקשה אל תרדפו אחריי. הנהג צעיר, כנראה באמצע שנות העשרים לחייו. הוא חושף שתי שורות שיניים לבנות במראה הקדמית ומשתלב בתנועה.

אם נאז לימד אותי משהו בזמן שבילינו יחד, זה תמיד להיות מודעת לסביבה, לצפות וללמוד. לומדים יותר ממעשים מאשר ממילים. הוא אמר לי את זה כמה פעמים. עיניי מייד עוברות על רישיון הנהיגה של הנהג, שהוצמד ללוח המחוגנים של המכונית. אַפְּלָה אַפְּטָה. איזה שם אומלל.

נאז לא אוהב כשאני נוסעת במוניות. הוא לא סומך על כך שאחרים יגנו עליי מסכנה. אבל לאור המצב הנוכחי, אני מניחה שלא יהיה לו הרבה מה לומר בעניין.

מחשבותיי נודדות במהלך הנסיעה, ואני תוהה לאן הוא עלול היה לברוח, מה הוא עושה עכשיו. חלק ממני מפחד לדעת.

הנסיעה אורכת כמעט שעה לאור התנועה, והיא עולה שישים דולר. אוף. אני נותנת לנהג שטר של מאה דולר, אומרת לו לשמור את העודף לעצמו. הוא נראה מופתע מהמחווה, שולח אליי עוד חיוך ומודה לי בקול שקט.

הוא לא ניסה לשוחח איתי כל הדרך לפה. אני מעריכה את זה.

הבית נראה דומם, כמעט מצמרר. אני כבר לא ממש אוהבת לבלות פה את זמני, במיוחד לא לבד. המקום רדוף זיכרונות, ורבים מהם לא טובים במיוחד... זיכרונות מהמריבות שלנו, מהפעם שסיממתי את הארוחה של נאז... זיכרונות מהפעם שהוא רצה להרוג אותי, מהפעם שהבנתי שיש בתוכו מפלצת. שנינו כמעט מתנו במבואה בשני לילות שונים, ואם כי היא נקייה כבר די הרבה זמן, לפעמים, כשאני מסתכלת עליה מזווית מסוימת, אני עדיין רואה שאריות דם.

אנחנו מדברים על מעבר... אנחנו מדברים על זה כל הזמן... אבל משום מה, עדיין לא לחצנו על ההדק, כמו שאומרים, היינו עסוקים מדי בחיי היום-יום שלנו מכדי לקבל החלטה.

עסוקים מדי בניסיון להתרגל למציאות החיים החדשה שלנו.
הוא מתרגל לחייו מחוץ לעסק, ככל שמישהו כמוהו יכול לצאת.
ואני, לחיי כאשתו.
זה מטורף.

אני פותחת את דלת הכניסה במפתחות שלי, ואז נכנסת ונועלת אותה מאחוריי. קילר, הכלב שלי, ישן בסלון. הוא מרים את ראשו כשאני נכנסת, ואז מתקדם אליי בשמחה, מכשכש בזנבו, רוצה לשחק. אני מלטפת את ראשו, מגרדת מאחורי אוזניו הגדולות, אבל אני עייפה מכדי לעשות יותר מדי היום.

אני חולצת את נעליי בבעיטה במקום שבו אני עומדת, וצועדת אל חדר העבודה כשהכלב בעקבותיי. אולי אתפוס תנומה על הספה, אם אצליח לכבות את המחשבות ולהירדם. אלוהים יודע מתי נאז יחזור הביתה. אולי בעוד שעות. אולי בעוד ימים.
"לא לקח לך הרבה זמן."

צווחה מתפרצת מתוכי כשאני שומעת את הקול הלא צפוי, שמבהיל אותי עוד יותר מהיריות. מה לעזאזל? ברכיי רועדות ואני כמעט נופלת על הרצפה כבעתה שעה שעיניי מחפשות את המקור. נאז יושב ליד השולחן שלו בחדר העבודה, בידי עיתון פתוח, עיניו מרוכזות בו.

"אלוהים, נאז, מה אתה עושה?"

"קורא את העיתון של היום."

"קורא את העיתון של היום," אני חוזרת.

הוא קורא את העיתון הרפוק? ברצינות?

"כן," הוא אומר. "קניתי עותק בדרך הביתה."

"קניתי עותק," אני אומרת כלא מאמינה. "בדרך הביתה."

מבטו מרפרף אליי והוא מרים גבה. "למה את חוזרת על כל מה שאני אומר?"

"למה אני חוזרת על כל מה שאתה אומר?"

הוא לא רציני, נכון?

אלוהים אדירים, הוא רציני.

ברצינות?

נאז מניד בראשו, מניח את העיתון על השולחן ואז נשען לאחור בכיסא, משנה תנוחה ופונה אליי. "עכשיו אני מבין למה את שונאת כשאני עושה את זה. זה די מרגיז."

"אני פשוט... ברצינות, מה לעזאזל? "אני בכלל לא יודעת מה להגיד. אני לא יודעת מה קורה. אתה פשוט... מה אתה עושה?" מצחו מתכווץ, כאילו אני זאת שלא מדברת בהיגיון, ואולי זה נכון, אבל אני מבולבלת כהוגן. מה הוא עושה פה? הוא נעלם מהמעדנייה, השאיר אותי שם לדאוג לעצמי, רק כדי לחזור ישר הביתה ולקרוא את העיתון הדפוק? זה לא הגיוני.

"איך חזרת הביתה?" הוא שואל, בוחן אותי בחשדנות. "במונית."

"חשבתי שאמרתי לך –"

"נו, טוב," קטעתי אותו לפני שבכלל תהיה לו הזדמנות להרצות לי על כך שלא הקשבתי לו. "איך לעזאזל אני אמורה לחזור הביתה?" "יכולת להתקשר לשירות ההסעות," הוא אומר. "הם היו מגיעים להלס קיצ'ן תוך עשרים דקות, לכל היותר."

"טוב, זאת בכלל לא הייתה בעיה אם היית נשאר."

"הוא אמר לי ללכת," אומר נאז כבדרך אגב, מרים שוב את העיתון, ונפנה ממני. "מה עוד הייתי אמור לעשות?"

"אה... לקחת אותי איתך. לא היית חייב להשאיר אותי שם."

"היית מוגנת שם."

"הייתי מוגנת שם?" אני נושפת בבוז. "איך אתה יודע?"

"כי אני כבר לא הייתי שם."

קולו אגבי. אני לא לגמרי בטוחה איך לענות לו. "אבל איך אתה יודע –?"

הוא מניח את העיתון שוב והפעם מוסיף אנחה נרגנת ומוגזמת, כאילו הוא לא רוצה לדבר על זה. כנראה מוטב שלא אלחץ עליו, אבל אני רוצה לשמוע מה יש לו לומר.

אני רוצה הסבר כלשהו.

מגיע לי הסבר.

"את לא קשת תפיסה, קאריסה, אז אל תתנהגי ככה," הוא אומר ונועץ בי מבט נוקב. "את מסרבת להסתכל על התמונה הגדולה כשהיא מול הפרצוף שלך. איך אני יודע שהם רצו להרוג דווקא אותי? תגידי לי משהו, מתוקה... למי עוד יש מטרה על הגב והיה שם? יש רק סיבה אחת שהם יעשו את מה שהם עשו, ואת מסתכלת עליה." הוא מצביע על עצמו. "אז, כן, ידעתי שאת מוגנת, כי לא הייתי שם. זאת תשובה מספיק טובה?"

אני רוצה להגיד שלא, שהתשובה שלו לא מספקת אותי, אבל אני יודעת שהוא לעולם לא יקבל את זה. ובכל זאת, אני לא מסוגלת לעצור את עצמי. "זאת לא אשמתך, אתה יודע."
"אז מי אשם? את?"

"למה חייב להיות אשם?" אני שואלת וניגשת אליו, מתיישבת על פינת שולחן העץ שלו. "לפעמים דברים פשוט קורים."
"תראי, אני מעריך את מה שאת מנסה לעשות, אבל פשוט... אל תנסי," הוא אומר. "הצעתי את המיטה שלי, וכבר מזמן קיבלתי את העובדה שיום אחד אצטרך לשכב בה. שום דבר שאני עושה – או לא עושה – היום ימחק את מה שעשיתי אתמול."
"מה עשית אתמול?"

הוא נועץ בי את מבטו, ואני יודעת שבשלב הזה עדיף שאזהר כי אין לו כוח לשטויות שלי. הוא נראה עצבני. הוא נראה כמעט כמו ויטאלה. "את יודעת למה אני מתכוון, קאריסה. ההווה לא מפצה על העבר."

"כן, אני מבינה את זה," אני אומרת. "התנצלת, אבל זה לא אומר שהכול נסלח מייד."

"בדיוק," הוא אומר. "ובמקרה שלי, אפילו לא התנצלתי."
"אתה מצטער?"
"לא."

אני לא אמורה לצחוק, כי זה לא מצחיק, אבל אני בכל זאת צוחקת.

בוטה כהרגלי. נאז מביט בי, והוא אומנם לא מחייך, אבל אני רואה את הבעת פניו מתרככת קצת, את גופו הופך רפוי.

אנחנו יושבים לרגע בדממה – אני מסתכלת עליו, הוא מסתכל על העיתון – עד שזה נהיה יותר מדי. "זה בכל זאת לא אומר שזאת אשמתך."

הוא מטיח את העיתון בשולחן באנחה מתוסכלת, ומעביר את ידיו במורד פניו. "קאריסה..."

"תראה, אני בסך הכול אומרת שאנחנו אחראים על המעשים שלנו. אנחנו לא אחראים על מה שאנשים אחרים עושים." הוא לא נראה כאילו הוא קונה את מה שאני אומרת, אבל אני בכל זאת ממשיכה. "אז מה שעשית אתמול, כן, זה עליך, אבל מה שמישהו עשה היום בגלל זה? זה עליו, נאז. נקמה מעולם לא נכפתה על אף אחד."
"נצטרך להסכים שלא להסכים."

"אוף, אני צודקת ואתה יודע את זה," אני ממשיכה. "נקמה היא בחירה, חד וחלק. אתה בוחר להתנקם במישהו. תמיד יש לך את האפשרות להתעלות מעל לזה."

נאז מביט בי כאילו צימחתי עוד ראש מתוך הצוואר שלי. אני לא יודעת אם הדברים שלי מחלחלים או לא, אבל אני מקווה שכן. כי כל העניין הזה? אני רק רוצה שהוא ייגמר כבר. אולי בחיים שלנו זה כמו לקוות לנס, אבל זה לא יכול להזיק, לדעת... לקוות.

"את יודעת," הוא אומר כעבור רגע, ומסיט ממני את מבטו. "היית הרבה יותר כנועה לפני שהתחתנתי איתך."

ושוב, אני צוחקת.

ושוב, כנראה עדיף שלא אצחק.

"שיהיה," אני אומרת ומגלגלת את עיניי, והוא ממשיך לקרוא. אני בוחנת אותו בסקרנות כשהוא קורא, דבריי עוד מהדהדים בראשי. נקמה. משהו בי הניח שזה מה שהוא יצא לעשות, שמשום כך הוא עזב את המעדנייה במהירות, השאיר אותי מאחור. "איך חזרת הביתה, ככל אופן?"

"נהגתי."

"באמת? המכוננית שלך לא הייתה בשביל הגישה."

"החניתי בחניה המקורה."

מצחי מתכווץ. "עצרת במקום כלשהו בדרך הביתה?"

הוא מנער את העיתון שלו לעברי וממשיך לקרוא. הוא עצר לקנות

עיתון... זה מה שהוא אמר מוקדם יותר.

זה הכול? "לא הלכת לשום מקום אחר?"

מבטו נישא אליו באיטיות, ועיניו מצטמצמות מעט. "לא."

אני מניחה לנושא, יודעת שאני לוחצת על נקודות רגישות. יש לנו

מדיניות חדשה, ושנינו מצייתים לה: אני לא שואלת שאלות שאני לא

מסוגלת להתמודד עם התשובות שלהן, כי הוא לא ישקר לי, לא משנה

במה מדובר. בורות, לדבריו, היא ללא ספק המקבילה לאושר, אבל אם

אני רוצה לדעת, הוא יספר לי.

זאת הטבת נישואים, אפשר לומר.

אלא שהיא כבר חזרה אליו כמו בומרנג, במיוחד עם הנטייה שלו

לכנות בוטה.

כפי שקרה כשהזכרתי את פרופסור סנטינו, והוא אמר לי ישר

ולעניין שמצביעון העץ נשבר בתוך כלוב הצלעות שלו.

אז אם הוא אומר שהוא לא עצר בשום מקום אחר, אני בוחרת

להאמין לו.

בוחרת בזה, כפי שאני חוששת שהוא ממשיך לבחור בנקמה.

פרק 2

איגנציו

קאריסה חולמת.

או שיש לה סיוט, בעצם.

אני שומע אותה כשהיא שוכבת לידי, מייבבת בשנתה. גופה מתוח, טעון כמו חוט חשמל. אני חושב שאם אנסה להעיר אותה עכשיו, היא עלולה לחשמל אותי.

לפעמים אני תוהה אם היא חולמת עלינו. אם היא אי פעם חולמת שאנחנו חיים בעושר ואושר. או שהיא תמיד חולמת על כל מה שעשיתי לה. על איך שפגעתי בה, על הכאב שהיא חוותה, על האימה שבהתאהבות בגבר כמוני. אני תוהה, אבל אני לא שואל אותה, כי אני לא בטוח אם זה משנה.

אני לא בטוח אם היא בכלל זוכרת אותם.

היא אף פעם לא מדברת איתי על החלומות שלה.

וחוץ מזה, חלומות הם חסרי משמעות בהשוואה למציאות.

החיים הם מה שהם.

אי אפשר לברוח מהם.

מאוורר התקרה מסתובב באיטיות, מעיף את שיערה. אני שולח את ידי ומסיט בעדינות את השיער הסורר מפניה, מתבונן בה לרגע, ואז רוכן מעליה ומנשק את לחייה קלות. היא ממשיכה לישון, שקועה במעמקי חלומה, לא מודעת לנוכחותי, ואני מקווה שהיא גם לא תבחין כשאלך עוד מעט.

אני לא רוצה להדאיג אותה.

אני קם מהמיטה, נזהר ככל יכולתי שלא להפריע לה. בדרכי

החוצה אני לוקח זוג מכנסי טרנינג שחורים, לובש אותם במסדרון החשוך ואז יורד לקומה התחתונה.

אני שמח כשאני מצליח לחמוק מהכלב. הוא עדיין לא מחבב אותי... לא שאני מאשים אותו. בכל זאת יריתי בבעלים שלו מולו פעם. אבל לפעמים הוא מקשה עליי להתגנב. מקשה עליי לשמור על השקט בבית הזה.

זה ערב סתיו חמים, כמעט חצות, אבל רצפת השיש במטבח קרירה לעומת כפות רגליי החשופות. צעדיי מאטים כשאני מתקרב לכיור, ואני שולח את ידי ושולף סכין לפירוק בשר מבלוק העץ שעל הדלפק. הידית שלה שחורה, אורך הלהב הצר עשרים סנטימטרים, החוד חד דיו להסיר בשר מהעצם.

זאת הייתה המטרה לשמה נוצרה, ככלות הכול.

אני לוקח את המפתחות מהוו שליד הדלת הצדדית ויוצא אל החניה המקורה, דואג לסגור את הדלת מאחוריי. דלתות פתוחות הן הזמנה שאני לא רוצה לחלק לאף אחד כרגע. במיוחד לא לקאריסה.

אני רוצה שהיא תישאר בדיוק היכן שהיא, ישנה עמוק.
לא מודעת.

אני פותח את תא המטען של המרצדס ותוחב את המפתחות לכיס המכנסיים. בשנייה שאני עושה את זה, אני שומע יבבות, משהו זז במכונית. אני מרים את המכסה ומביט בדמות בחשכה תחת הנורות העמומות שבפנים.

זיעה מכסה אותו, מראשו הקירח ועד לקצות בהונותיו החשופות, פניו רטובות, טיפות נוטפות מהן, חולצתו הלבנה המטונפת נדבקת לעורו. והוא מסריח... אלוהים, הוא פאקינג מסריח. יירדש לי חודש להיפטר מסירחון השתן בתא המטען. כעס גואה בי מעצם המחשבה שהוא השתין על עצמו, פחדן חסר עמוד שדרה. יש לו מזל שאני לא תוקע את הסכין בצוואר שלו, כאן ועכשיו. יש לו מזל שייתכן... ייתכן... שיש לו עוד יום לחיות.

לטובתו, אני מקווה שהוא יחיה.

נראה לי שהוא רוצה לשרוד.

הוא מביט בי, פעור-עיניים, מבוהל. ברגע שהוא קולט את הסכין, הוא פורץ בבכי. הוא מתקשה לנשום, מנסה להכניס אוויר דרך האף, אבל נייר הדבק שמכסה את פיו וכרוך סביב ראשו, כמעט חונק אותו. גם פרקי ידיו וקרסוליו קשורים, אבל זה לא מונע בעדו מלהתפתל בתא המטען, לעשות רעש.

"מה אמרתי לך, ארמנדו?" אני מצמיד את הסכין לגרונו, הפעולה גורמת לשריריו להידרך ולצמצם את תנועותיו, כדי שלא יחתוך את עצמו. "אם אשתי תשמע אותך, לא תהיה לי ברירה אלא לחתוך את הגרון המזויץ שלך."

הוא מנסה להשתיק את יבבותיו, כמעט משתתק לגמרי, אבל דמעות ממשיכות לזלוג מעיניו. אני שונא כשבוכים מולי, בין שזה גבר או אישה, אבל במיוחד כשאלה גברים שאמורים להיות חברים במשפחה. גברים שנשבעו להיות על פי חוקי האקדח לא אמורים להתפרק בשנייה שרומזים להם שהם עלולים גם למות מהאקדח. או, במקרה הזה, מהסכין, מה שעלול לכאוב הרבה יותר כשאני הוא זה שמחזיק אותה.

ארמנדו דונאטי היה אחד מחייליו של ריי, מאלה שעשו את העבודה המלוכלכת שלו, שהסתובבו בשוחות ולא התנגדו לכופף את הכללים בסתר כדי לנצח במלחמה. הוא התמחה בחטיפה, סחיטה ותקיפה, וגם בירי ממוצע ויום-יומי ממכונות חולפות. מסוג הדברים שאין בהם כבוד. מסוג הדברים שאף אחד מהם לא מדבר עליו. לארמנדו היה כישרון לגרום לחיסול להיראות כמו מעשה אקראי. לריי היו עיניים ואוזניים בכל רחוב, ורוב המידע שלו הגיע ישירות מארמנדו ומכנופיית הגנבים צמאי הדם שלו.

אז כמובן שבשנייה שהחלו לירות בעסק של אבא שלי, חשבתו עליו.

"אל תצרח," אני אומר לו. "אם אתה רוצה שיהיה לך סיכוי כלשהו לחזור הביתה, אתה תקשיב לי. מובן?"

הוא מהנהן בתזזיתיות.

"יופי."

אני מרים את הסכין ומסיר את נייר הדבק המכסה את פיו, צופה בדם נוזל מסביב לפצע כשהלהב משסע את שפתו. הוא נאנח, פולט יללה חנוקה שעה שדמעותיו ממשיכות לזלוג, אבל הוא לא צורח. הוא שואף עמוקות דרך פיו, ומתחיל להתחנן בשנייה שהוא נושף.

"בבקשה, ויטאלה, זה לא הייתי אני! אני נשבע באלוהים! אני נשבע באשתי, בילדים שלי! אני נשבע במשפחה! לא עשיתי את זה!"

אני רוצה לנעוץ את הסכין במיתרי הקול שלו כדי שיסתום, אבל במקום זאת אני מכסה את פיו ואפו בידי הפנויה ולוחץ. הוא מתחיל להתפתל בפראיות, אבל נרגע ברגע שאני אומר, "תפסיק". הוא לא יכול לנשום עכשיו. אני יודע שהוא לא יכול. פניו מאדימות, עיניו בולטות מחוריהן.

"אני יודע שלא אתה עשית את זה," אני אומר. "אז אל תבזבז חמצן בניסיון להסביר לי את זה, או שבפעם הבאה אני אפטר מכל החמצן שיש בגוף שלך באופן סופי."

אני מרפה ממנו, והוא שוב נשנק. הדם שלו נמרח על היד שלי, ואני מנגב אותו על המכנס שלי בהיסח דעת, לא קולט מה אני עושה עד שמאוחר מדי.

שיט.

עכשיו אני צריך לשרוף אותם.

להיפטר מהראיות.

הפעם הוא שקט. כלומר, יש לו קשוי נשימה, והוא מתייפח, אבל לפחות הוא כבר לא מנסה להתחנן.

ארמנדו מתגורר בהלס קיז'ן, לא רחוק מהמעדנייה של אבא שלי, בדירה מעל למכולת שהייתה פעם של ריי, אותה המכולת ממנה גנבתי כשהייתי בן שש־עשרה. עצרתי שם בדרך הביתה לאסוף את העיתון... ובאותה הזדמנות אספתי גם את המכר הוותיק שלי.

אני יודע שהוא לא עשה את זה. אני יודע כי הוא ישב בכיסא נוח, בתחתוני בוקסר, וצפה באופרת סבון כמו כלבה קטנה. אבל רק מפני

שהוא לא עשה את זה, אין זה אומר שהוא לא יודע מי עשה את זה. אנשים מסוגו הם כמו זאבים... הם מסתובבים בלהקות. ואני רוצה את האלפא.

את מי שהיה לו האומץ לתקוף אותי.

"אני רוצה לדעת מי ירה בבניין בהלס קיצ'ן היום אחרי הצוהריים, אני אומר, וממשיך לפני שהוא יתחיל שוב עם כל עניין הזה לא הייתי אני' שלו. "הרחובות מדברים, ארמנדו, ואתה הדבר הכי קרוב לכלב אשפתות בעסק הזה. אתה שומע הכול. האנשים של ריי מתים כמו זבובים. כל יום מישהו אחר. אבל איכשהו, אתה עוד בחיים, ואני יכול לנחש למה. אז אני רוצה לדעת מי עומד מאחורי זה... אני רוצה לדעת בשביל מי אתה עובד עכשיו."

"אני לא –" המילים חומקות מבין שפתי בלי לחשוב, אבל הוא מייד מחניק אותן ובולע אוויר, בולע את השקר שאימנו אותו לספר. את כולנו מלמדים להכחיש כל מעורבות שהיא, אבל הוא יודע שלא כדאי לו. הוא יודע שהשקר רק יוביל למותו. "תראה, לא פגשתי את הבן אדם... הוא עדיין לא ביקר אותי, אני נשבע! אני אף אחד. אני שום דבר. הוא בטח בכלל לא יודע מי אני! אבל אנשים מדברים, אתה יודע... הם מדברים, בדיוק כמו שאמרת. מישהו בא אליי לפני שבוע, בא אליי בשביל מידע, אמר שהוא שמע שיכול להיות שאני יודע כמה דברים. הוא שאל עליך, אבל לא סיפרתי לו שום דבר שהוא לא ידע כבר!"

"מי זה היה?"

"אני לא יודע איך קוראים לו."

ברגע שההכחשה יוצאת מפיו, הסכין ננעצת באזור הבשרני של הירך שלו. אני מייד שולף אותה, ושוב סוגר את ידי על פיו ואפו כשהוא צווח בכאב, מעמעם את קולו. פניו מאדימות, ואני מרפה ממנו ומייד מתחרט כשהוא צועק, "ג'ו! קוראים לו ג'ו השמן!" הוא מייד מבין את טעותו ומתחיל להתחנן בשקט, להתייפח, כשדם נוזל מהפצע בירך שלו. זה לא הרבה דם. לא משהו שהוא לא ישרוד בקלות. אני מניף את הסכין, אומר לו להיות בשקט

כשהכלב הארור מתחיל לנבוח במטבח לאחר ששמע אותנו פה בחוץ.

אני מקשיב לרגע, מוודא שקאריסה לא התעוררה. הכלב סוף סוף מפסיק לנבוח, מוותר על ניסיונותיו להבין מה קורה בחוץ. "בשביל מי הג'ו הזה עובד?" אני שואל לאחר שאני בטוח שלא יפריעו לנו. אני צריך לסיים פה ולחזור למעלה. "ואל תגיד לי שאתה לא יודע כי בפעם הבאה אני מכוון לעורק." "יש מישהו, הוא חדש בעיר." "את זה אני יודע."

"ג'ו, הוא לא אמר בשביל מי הוא עובד, ואתה יודע ויטאלה... אתה יודע שאנחנו אף פעם לא אמורים לשאול! הוא כל הזמן אמר 'הבוס שלי זה, הבוס שלי ככה', אבל זה חייב להיות הבחור החדש!" "יש לבחור החדש הזה שם?"

"הם קוראים לו צלקת, אני חושב." "אתה חושב, אני חוזר. אני מקווה שחשבת טוב, ולא אתה עוד תתחרט שנתת לי מידע לא נכון, ארמנדו." "אני בטוח, הוא מתקן את עצמו. אני בטוח במאה אחוז." צלקת. הא.

"וג'ו השמן עובד בשביל הצלקת הזה?" אני שונא את העובדה שאני צריך לשאול את השאלה הזאת. החיים שלי הפכו לקלישאה מסרט מאפיונרים.

"כנראה," אומר ארמנדו. "אני לא יודע מי עוד היה עושה את זה." אני עומד שם, מנסה להבין מה אני אמור לעשות עם המידע הזה, כשארמנדו מתחיל לייבב שוב, להתחנן בשקט לרחמים. קולו מורט את עצבי, ואני מתרחק ממנו, זורק את הסכין על קופסת הכלים שלי ומרים את גליל נייר הדבק. אני תולש ממנו חתיכה ומכסה את החתך המדמם שעל שפתו, משתיק אותו שוב.

"יש לך מזל, ארמנדו," אני אומר. "אתה מבין, בזמן האחרון אני מנסה להשתפר, מנסה להיות אדם טוב יותר, מנסה להיות הגבר שאשתי חושבת שאני יכול להיות, אז אני לא אהרוג אותך הלילה. אני

אתן לך הזדמנות. אם תשרוד עד הבוקר, אני אקח אותך הביתה. אזרוק אותך בדיוק במקום שבו אספתי אותך. מביין?"

הוא לא יכול לענות, לא כשהפה שלו שוב מכוסה בנייר דבק, אבל אני מתייחס למלמול הנואש שלו כאישור שהוא מביין. פעם, זה לא היה נתון לוויכוח. מי שמכעיס אותי, מת. ככה זה היה. אבל אני לא יכול לעשות את זה יותר. אני לא יכול להמשיך. אם לא אהיה גמיש, לא אהיה ראוי.

ואני מנסה להיות ראוי לה.

"אבל תזכור... אם תגררם לאשתי למצוא אותך, העסקה מבוטלת." אני טורק את מכסה תא המטען, שומע את זעקתו המבוהלת, והוא משתתק שוב.

כלב האשפתות רוצה לחיות.

אני לוקח את הסכין וחוזר אל הבית, דואג לנעול את הדלת מאחוריי. קילר נסוג לאחור כשהוא רואה אותי והחזה שלו רועד כשהוא מתחיל לנהום.

במטבח, אני פותח את הארונית ליד הכיור ומכניס את ידי לשקית חטיפים לכלבים בטעם פפרוני. אני זורק כמה מהם לעבר הכלכלב והוא מחסל אותם, החטיפים מסיחים את דעתו מכדי שימשיך להתייחס אליי.

אני שוטף את הדם מהלהב וזורק אותה לתוך מדיח הכלים, ואז ניגש אל המדרגות ועוצר בחדר הכביסה בדרכי. אני פושט את מכנסי הטרונינג, קובר אותם בערמה של בגדים מלוכלכים, מזכיר לעצמי לעשות משהו לגביהם מאוחר יותר.

לאחר מכן אני עולה לקומה השנייה, חוזר לחדר השינה.

קאריסה עדיין ישנה. אני לא חושב שהיא זזה סנטימטר. אני נכנס למיטה לידה, כורך את זרועותיי סביבה ומחבק אותה אליי.

דאגתי לה היום.

תודה לאל שהיא בסדר.

אני רק צריך שהיא תישאר בסדר.

היא זזה, מתעוררת לרגע, ואז נצמדת אליי ונרדמת שוב בזרועותיי.

היא שוב חולמת.

אבל הפעם, היא מחייכת.

היא לא הייתה מחייכת אילו ידעה על מה אני חושב, אילו ידעה לאן מחשבותיי נודדות, מה אני משתוקק לעשות. אני מנסה, למענה, אני מנסה בכל כוחי, אבל אני לא בטוח אם אני יכול. היא אומרת שנקמה זאת בחירה, ואולי היא צודקת. אולי זאת באמת בחירה.

ואולי אני רוצה לבחור בנקמה.

האם זה באמת כל-כך נורא, לרצות לנקום?

לדעתי לא.

"בוקר טוב."

קולה של קאריסה בוקע מפיה במלמול ישנוני, פיהוק מפריד בין שתי המילים. אני מעיף מבט אל פתח הדלת כשהיא נכנסת למטבח. שיערה סבוך ופרוע. היא לובשת רק חולצת טריקו שחורה וגדולה מדי שכנראה גנבה מהארון שלי.

חצי מהמלתחה שלה מגיעה משם.

"בוקר." אני עדיין לא בטוח אם אני מוכן לקרוא לו טוב. לא עצמתי עין לשנייה ואני כנראה לא אצליח לישון עד מחר. "קמת מוקדם."

השעה שבע, אולי שמונה בבוקר. שעונים הם עדיין מצרך נדיר בבית הזה, ולא מתחשק לי להביט בשעון היד שלי, אז אני לא ממש בטוח. אני כבר לבוש, מאז ארבע בבוקר, בערך.

"כן," היא ממלמלת. "היה לי קשה להירדם."

אני שוקל להזכיר לה כמה היא באמת ישנה אתמול בלילה, אבל מחליט שזה לא יהיה נכון מצדי. "חבל."

"נכון?" קאריסה מתעסקת עם מכונת הקפה שעל הדלפק, מכינה לעצמה כוס בזמן שאני מפנה את המדיח, מוודא שהכול, כולל סכין

הבשר, חוזר למקומו. היא צופה בי בזמן שהיא ממתינה לקפה שלה, מלטפת את ראשו של קילר כשהוא מתחכך בה, מבקש את תשומת ליבה. "היית עסוק הבוקר."

עשיתי כביסה, שרפתי זוג מכנסיים, וקרצפתי כל פינה במטבח בניסיון להסיח את דעתי בזמן שחיכיתי שהיא תתעורר. "אני מניח שאת לא היחידה שהיה לה קשה לישון."

היא בוחנת אותי בסקרנות, מרימה את כוס הקפה שלה כשהוא מוכן, נושפת על הנוזל המהביל. "אתה יודע, זאת עדיין לא אשמתך." אני עוצר, עוצם את עיניי, מכריח את עצמי לא להגיב להערה. אני לא רוצה לחזור על השיחה הזאת. היא מתחילה להישמע כמו קלטת עזרה עצמית ארוכה עם כל החיזוקים האלה. זאת לא אשמתך. כעבור רגע, אני ממשיך בעיסוקיי ומשנה את נושא השיחה. "אז, מה התוכניות שלך להיום?"

"אתה יודע, כל מיני."

אני מביט בה כשהיא לוגמת מהקפה שלה. היא מנסה להתגרות בי בכוונה. "מתחשק לך לפרט?"

"אני לומדת רוב היום," היא אומרת, משתתקת לשנייה ואז מוסיפה, "אבל אתה כבר יודע את זה. חוץ מזה, לא הרבה... יכול להיות שאקפוץ לבקר את מלוודי מאוחר יותר. מזמן לא בלינו יחד. ואתה?"

"כלום."

"כלום?"

"כלום."

"נשמע מרגש."

"אני בטוח שזה יהיה מלהיב כמו שזה נשמע," אני עונה. "רוצה שאסיע אותך אל העיר?"

"לא, זה בסדר. אני יכולה לתפוס מונית."

אני שולף את המכשיר הנייד מכיסי ברגע שהיא אומרת את זה. "מה דעתך שפשוט אזמין לך רכב במקום?"

היא מושכת בכתפיה, כאילו זה לא משנה, וגומעת את הקפה שלה,

שהספיק להתקרב קצת. אלא שזה כן משנה. הנהגים בחברת ההסעות עוברים סינון. אני יודע את שמותיהם וכתובותיהם.

אני יודע איפה ההורים שלהם גרים.

"מה שתרצה," היא אומרת, ומתרחקת מהדלפק, נפנית לצאת

מהמטבח. "אני אהיה מוכנה בעוד ארבעים וחמש דקות."

"אני אדאג שהם יגיעו לאסוף אותך בזמן."

כעבור שעה, המכונית ניצבת ליד המדרכה מול הבית, ממתינה בסבלנות בזמן שקאריסה לוקחת את הזמן בבית, מאכילה את הכלב ומכינה לעצמה עוד כוס קפה – הפעם קפה לדרך. כשהיא סוף סוף מוכנה וכל החפצים שלה ברשותה היא מתרוממת על קצות בהונותיה ומצמידה נשיקה לשפתיי, ואז ניגשת אל הדלת. "שיהיה לך יום טוב מלא בכלום."

"אני בטוח שיהיה לי," אני אומר לה, מסתכל עליה כשהיא יוצאת

ומשאירה אותי לבד. אני שונא את זה, כשהיא עוזבת, אבל היום העובדה שהיא לא תהיה בבית ממלאת אותי בהקלה. אני מרגיש שאני יכול לנשום עמוק בלי להסתכן בכך שהיא תבין מה אני עושה ואצטרך לראות את המבט ההוא על פרצופה.

זה שמבהיר לי שאני עדיין מבהיל אותה לפעמים, אפילו בימים אלה.

עבר זמן מה מאז שראיתי אותו.

ובהחלט ניסיתי למנוע ממנו להופיע שוב.

אני מביט על המטבח המצוחצח באנחה, מריח את ניחוח האקונומיקה החזק שדבק בכול ונשען על הדלפק ליד הכיור. קילר עומד בפתח הדלת, אוזניו שמוטות לאחור כשהוא בוחן אותי. בשנייה שמבטינו נפגשים, אני שומע אותו רוטן, נהמה שקטה מהדהדת עמוק בחזה שלו.

"אל תסתכל עליי ככה," אני אומר. "אני עושה מה שאני צריך

לעשות."

הוא נובח פעם אחת, בלי לזוז. אני שולח את היד לארונית מעליי, מוציא חטיף. זורק לו את החטיף והנהמה מייד פוסקת, הזנב שלו

מתחיל לנוע מצד לצד כשהוא מחסל את האוכל, שוכח – לפחות לעת
 תה – שאני אמור להיות האויב.

קל לאלף אותו.

להערים עליו.

אם זה יימשך ככה, אני עוד עלול לחבב אותו בסופו של דבר.

ואולי לא.

אני לוקח את המפתחות, יוצא אל החניה המקורה. עכשיו קצת חם

יותר משהיה אתמול בלילה. עומד להיות יום חם.

אני פותח את תא המטען, מעווה את פניי כשהסירחון מכה באפי,

צועד לאחור ומנופף בידי כדי להיפטר ממנו. בן זונה, הוא עוד יותר

מסריח הבוקר. אני אצטרך כמויות אדירות של אקונומיקה כדי

להתמודד עם האסון הזה.

ארמנדרו חסר הכרה, אבל אני רואה שהחזה שלו זו. הוא עוד נושם.

הוא שרד את הלילה.

בן זונה בר מזל.

"זמן לקום," אני אומר וסוטר ללחיי כמה פעמים, מעורר אותו

משנתו. זה מדהים... הוא ישן יותר זמן בתא המטען משאני הצלחתי

לישון במיטה שלי. נדרש לו רגע לחזור לעצמו, רגע להבין איפה

הוא נמצא, להיזכר במה שעשיתי לו. הוא מחוויר כשהוא רואה אותי,

ממצמץ שוב ושוב, פניו מתעוותות בכאב. "ובכן, יופי, אני רואה

ששרדת עד הבוקר. ברכותיי."

הוא כנראה בכה עד שנרדם אתמול בלילה, חשב שזה הסוף, חשב

שאני בסך הכול מושך את המוות שלו, מענה אותו עוד קצת לפני

שהארוג אותו. הוא כנראה התעלף במחשבה שהוא ראה יום חדש

מפציע בפעם האחרונה.

משהו בי בכל זאת רוצה להרוג את החרא, מתוך העיקרון שבדבר.

אל תשאיר עדים. הוא בהחלט היה עד לכל מה שעשיתי אתמול.

אבל לא אעשה זאת. אני אשיב לו את רוחו במקום. "אני לא אהרוג

אותך היום, ארמנדרו. עסקה היא עסקה, והמילה שלי היא מילה. אבל

זה לא אומר שאני לא אהרוג אותך מחר. בשנייה שתפשל או תעמוד

בדרכי, אני אגמור אותך, וזה לא יהיה סוף רחום כמו סכין בגרון.
מבין?"

הוא מהנהן ומתחיל שוב לבכות, דמעות זולגות מעיניו. אני טורק את המכסה בגועל, ניגש לצד הנהג ומתיישב מאחורי ההגה. אני אקח אותו הביתה, בדיוק כפי שהבטחתי, ואשחרר אותו, בדיוק כפי שהבטחתי. אני אתן לו הזדמנות לחיות את שארית חייו.

מוטב לו לא לאכזב אותי.

הסבלנות שלי גם ככה הולכת ואוזלת.

פרק 3

קאריסה

בית הקפה ליד אוניברסיטת ניו יורק מת למדי בשתיים בצוהריים ביום שלישי, מאחר שרוב הסטודנטים נמצאים בשיעור או הלכו כבר הביתה. רק כמה מהשולחנות תפוסים, אף אחד לא ממתין בתור. אני לוגמת מהתה בטעם שוקולד מנתה ומעבירה את מבטי על המקום, מתופפת ברגלי על רצפת הלינוליאום הכהה. כבר שתיתי המון קפאין היום, מספיק להעיר סוס מורדם, אבל זאת לא הסיבה שאני כל-כך עצבנית.

לא, אני עצבנית בגלל מה שקרה במעדנייה.

אני לא יכולה להוציא את זה מהראש.

אני תוהה איך ג'וזפה מרגיש, תוהה מה הוא חושב. מפעל חייו נסגר בגלל מטח יריות אקראי באמצע אחר הצוהריים. אני זוכרת שנאז אמר שאבא שלו הוסיף את אמצעי המיגון הנוספים לפני שנים, אחרי שבנו חבר לריימונד אנג'לו, אבל זאת הפעם הראשונה שאמצעי הזהירות האלה הפכו נחוצים באמת.

אני יכולה רק לתאר לעצמי איך זה ישפיע על מערכת היחסים שהם התחילו לפתח ביניהם שוב.

האם הם בכלל יכולים להתאושש מזה?

"כדור הארץ לקאריסה!" אני נבהלת כשמישהו נוקש באצבעותיו

בפרצופי. "את עוברת התקף?"

אני נרתעת, ומבטי פוגש את מבטה של מלודי מעל לשולחן העגול

הקטן. "מה?"

"אלוהים, חשבתי שאת עוברת התקף פסיכוטי או משהו," היא

אומרת ומנידה בראשה כשהיא בוחנת אותי. "אני מדברת איתך כבר איזה שלושים פאקינג דקות, ואפילו לא הכרת בעובדה שאני פה." אני מתעלמת מכך שאנחנו פה בסך הכול עשר דקות, לכל היותר, נשענת לאחור בכיסא שלי, אוחזת במשקה בשתי ידיי ומעניקה לה את תשומת ליבי המלאה. "מה אמרת?"

"אני כבר לא יודעת." היא נאנחת ושומטת את ראשה על הספר הפתוח שנח על השולחן, קולה לא ברור כשהיא ממלמלת לתוך הדפים. "למה אני כל הזמן עושה את זה לעצמי?"

"אולי את מזוכיסטית," אני מציעה. "את צריכה סדיסט בחיים שלך." ההצעה מזכה אותי בהרמת ראש קלה ומבט חודר. אני צוחקת ומושכת בכתפיי. מי יודע? בחיים לא הייתי מעלה על דעתי שאהיה אקסהיביציוניסטית, אבל נאז נשבע שזה אפשרי, ואני לא יכולה להתכחש לריגוש שאני חווה מהמחשבה שצופים בי. "היי, אי אפשר לדעת. לכל אחד יש את הסטיות שלו."

"אני אידיוטית," היא אומרת, מתעלמת מההצעה שלי. "אני מאה אחוז של טיפשה מטומטמת. אין שום הסבר אחר. אני אף פעם לא אלמד את הלקח שלי."

היא מטיחה את ראשה בדרמטיות בספר הלימודים החדש כמה פעמים, ומזדקפת שוב. עוד קורס פילוסופיה, הרביעי שלה עד כה. הפעם מדובר בפילוסופיה של הנפש, מה שזה לא אומר. אני בכלל לא יודעת מה ההבדל.

פילוסופיה היא משהו שתמיד מגיע מהנפש, לא?

היא עברה כל אחד מהקורסים האלה, הציונים שלה רק הולכים ומשתפרים, אבל זה לא מונע בעדה מלהתלונן פעם אחר פעם.

אני? אני ויתרתי אחרי הקורס השני.

פילוסופיה פשוט לא בשבילי.

מלודי, מצד שני, קיבלה את ההחלטה הגאונית להפוך את זה לחוג הראשי שלה. תואר בפילוסופיה... מה עושים עם משהו כזה?
"אל תהיי כל-כך קשה עם עצמך," אני אומרת. "אלה רק דעות, זוכרת?"

ההערה מזכה אותי בעוד מבט נוקב.
 בחיי, זה ממש היום שלי היום.
 "שיהיה," היא אומרת. "זהו זה. אני לא עושה את זה יותר. זה
 הגבול."

היא ממש משתמשת באצבע שלה כדי לצייר גבול לאורך השולחן,
 ציפורני האקריל האדומות שלה שורטות את מה שזה לא יהיה ממנו
 השולחן עשוי.

"כן, בטח," אני אומרת ושולחת את ידי כדי לקחת את הספר
 שלה. היא מוחה ומנסה לקחת אותו בחזרה, קמה על רגליה כאילו
 היא מתכוונת לזנק עליי ולתקוף אותי בגלל הדבר הארוך, אבל אני
 דוחפת אותה ומסתכלת עליו. פונקציונליזם. אני קוראת את ההגדרה
 בראש הפרק פעמיים, אבל הכול נראה לי כמו ג'יבריש. "וואו, זה
 בכלל באנגלית?"

היא מגלגלת את עיניה, שוב מנסה לחטוף את הספר, אבל אני
 חומקת ממנה ומעלעלת בו. אחרי כמה פרקים אני מגיעה לערימת
 ניירות – הערות מהשיעורים. אני עומדת להחזיר לה את הספר, לא
 רוצה להרוס את שיטת הלימודים המבולגנת שלה, כשעיני עוברות
 על הפתק הראשון. זאת רשימת הגדרות מוקפות בהערות שנרשמו
 בשוליים, אבל למעלה, במרכז, מופיע קשקוש קטן, שמו של בן מוקף
 לב ששוכב על צידו.

ליאו.

"ליאו?" אני צווחת. אני פאקינג צווחת. "מי זה ליאו, לעזאזל?"
 ברגע שהמילים עוזבות את פי, היא מושכת את הספר מידי
 בכוח, סוגרת אותו ודוחפת אותו בחזרה לתיק שלה, כאילו היא בכלל
 לא הייתה צריכה ללמוד. ולעזאזל עם הפונקציונליות. אני מביטה
 בכלבול בסומק שעולה בלחייה, היא מאדימה.

היא מסמיקה.

מלודי קרמיקל, עם הביטחון והשליטה העצמית האין סופיים,
 מסמיקה.

וואו.

"מי זה?" אני שואלת. "אלוהים, מלודי, כדאי שתספרי לי עכשיו, כי אם לא אני אחשוב שנדלקת על דיקפריו."
היא מושכת בכתפיה. "הוא לא כזה נורא."
"לא, לא דיקפריו מטיטניק," אני אומרת לה. "ולא דיקפריו מרומיאו ויוליה. אפילו לא דיקפריו מהזאב מוול סטריט. אני מדברת על דיקפריו באמת. דיקפריו על היאכטה שלו. דיקפריו עם זקן. מלודי מעקמת פרצוף באימה ורעד עובר בה כשהיא פונה אליי. "אין מצב."
אני מרימה אליה גבה. "גברים עם גוף של אבא עושים לך את זה?" היא צוחקת וזורקת עליי מפית שהיא מעכה לכדור. "אוי, אלוהים, תסתמי!"
"מי זה?" אני שואלת, וזורקת את המפית בחזרה. "תספרי לי!"
"או.קיי, או.קיי!" היא מרימה את ידיה בכניעה. "הוא רק... הוא אף אחד, באמת."
"אף אחד? את מציירת לבבות מסביב לשם שלו והוא אף אחד?"
"הוא סתם מישהו שפגשתי. יצאנו לקפה כמה פעמים."
"קפה?" אני נשנקת ומניחה את ידי על חזי באימה מעושה. "אבל קפה זה הקטע שלנו!"
היא עדיין מסמיקה. אני מבולבלת כהוגן. קודם נאז גלגל את עיניו, ועכשיו מלודי מסמיקה. אמש התעוררתי באזור הדמדומים ואני לא יודעת איך לעזאזל לצאת ממנו. אני לא יודעת אם אני בכלל רוצה לצאת ממנו.
"זה לא רציני או משהו," היא מסבירה. "אני בכלל לא יודעת אם זה מה שהוא מחפש."
"אבל את מקווה שכן."
"אבל אני מקווה שכן," היא מתוודה ונאנחת כשהיא מתקרבת עוד יותר לשולחן ומחייכת בעליצות. "הוא פשוט... וואו. הוא מושלם בכל מובן אפשרי. פשוט מושלם."
אוי לא. כבר שמעתי את זה פעם.
שמעתי את זה כשהיא דיברה על פול.

"אין דבר כזה מושלם, אני מציינת.
 "נו בי-אמת", היא אומרת ומנופפת בידה בביטול. "את התחנת
 עם מושלם, לא?"
 צחוק פתאומי וחד בוקע מפּי. "ממש לא. נאז... הוא נפלא. נאז
 הוא מה שאני רוצה בחיים שלי. אבל מושלם? אין סיכוי."
 אני בטוחה שהוא היה מסכים איתי.
 "אבל הוא מושלם בשבילך. שניכם, את יודעת..." היא מנופפת
 בידה לעברי, כאילו זה מסביר הכול. "במילותיה של מרדית' גריי,
 את אפלה ומעוותת, או קיי? היא אינטנסיבי ואת מסובכת והאמת היא
 שאתם מוזרים, או קיי? שניכם. אבל זה מוזר טוב, את יודעת... מוזר
 הדדי. לפעמים הוא מבהיל אותי עד עמקי נשמתי, ולפעמים את ממש
 מבלבלת אותי, ושניכם יחד זה פשוט... זה הגיוני."
 אני מסתכלת עליה כשהיא מסיימת לקשקש. "זה הגיוני."
 "כן, היא אומרת. 'וליאן... אני אפילו לא יודעת איך להסביר את
 זה. הוא גורם לי להרגיש כאילו אני הבן אדם היחיד בעולם חוץ ממנו,
 כאילו באותו רגע שום דבר לא חשוב לו יותר ממני. הוא מקשיב לי...
 באמת מקשיב. וזה מטורף, אני יודעת כי אחרי מה שקרה עם פול, לא
 חשבתי שאי פעם ארגיש ככה טוב, אבל זאת האמת." היא נאנחת.
 "אני מרגישה את זה."
 אני לא יודעת מה להגיד. אני שמחה בשבילה, כמוכן, אבל אני
 גם דואגת. פול היה מערכת היחסים הרצינית הראשונה שלה, וכולנו
 יודעים איך זה נגמר.
 טוב, אני יודעת איך זה נגמר.
 מבחינת רוב האנשים, הוא רק נעדר, נעלם כלא היה. הם עדיין
 מקווים שהוא יחזור יום אחד.
 אני יודעת שזה לא יקרה.
 עוד אחת מאותן שאלות בומרנג ששאלתי את נאז.
 "זה נהדר", אני אומרת לה, ומתכוונת לזה באופן כללי. אני שמחה
 שהיא סוף סוף ממשיכה בחייה. "מתי אזכה לפגוש את בר המזל?"
 "אה, אני לא יודעת", היא אומרת. "אולי נוכל לצאת פעם לדאבל."

"דאבל? את מתכוונת לדאבל דייט?" אני שואלת. "נראה לי שנאז ואני כבר לא ממש בקטע של דאבל דייטים."
כלומר, נאז לא בקטע של דייטים.
"כן, את צודקת." היא צוחקת. "וחוץ מזה, כדאי שאתקדם איתו מעבר לשלב הקפה לפני שאתחיל לעשות תוכניות."
"כנראה," אני מסכימה ומחייכת כשאני רואה אותה אורזת את חפציה. "אני מחזיקה אצבעות."
"גם אני, אחותי... גם אני."
"ליאו," אני חושבת על השם. "הוא לא איזה בן זונה תימהוני מתבודד ושמנמן, נכון?"
"דיקפריז? לא, הוא לא עד כדי כך גרוע."
"לא," אני צוחקת. "ליאו שלך."
"אה, ממש לא." היא קמה ומניחה את רצועת תיק הגב על כתפה. "הוא מהמם, לגמרי מחוץ לליגה שלי."
"אף אחד לא מחוץ לליגה שלך, מלודי."
היא מחייכת, נותנת לי חיבוק נכון באחת מזרועותיה, ושותלת נשיקה רטובה על לחיי. "ובגלל זה את החברה הכי טובה שלי, קיסימי... את באמת מאמינה בזה. נתראה אחר כך, או קיי?"
היא נעלמת לפני שאני מספיקה לענות לה, יוצאת מהמקום במהירות בדרכה לשיעור כדי לא לאחר למבחן שלה בפילוסופיה. אני יושבת שם לרגע, לוגמת מהתה בטעם שוקולד מנתה, ואז קמה ויוצאת איתו. סיימתי ללמוד להיום, ואני שוקלת לתפוס מונית, מאחר שאחת כבר עומדת בחוץ, מתחננת שמישהו יעצור אותה, אבל בשנייה האחרונה, אני משנה את דעתי.
אני שולפת את המכשיר הנייד שלי ומזמינה מכונית במקום זאת. היא מגיעה בתוך דקות ספורות, גבר שאני מזהה בקושי. כבר נסעתי איתו, אבל אני לא יודעת את שמו. הוא פותח את הדלת האחורית בשבילי ואני נכנסת, מתמקמת במושב לקראת הנסיעה בחזרה לברוקליין.
כשאני מגיעה, אני מניחה לו לפתוח את הדלת בשבילי שוב, כי

הבחורים האלה קצת מתרגזים כשאני עושה את זה בעצמי. אני לא יודעת אם זאת המדיניות או שהם פשוט מפחדים ממה שנאז יעשה אם הם לא יפתחו לי את הדלת, אז אני משתפת פעולה, בחוסר רצון, למען הסדר הטוב.

אני צופה במכונית מתרחקת ומסבה את ראשי לעבר הבית כשאני רואה עוד מכונית חונה ממול. מכונית הפורד השחורה הלא מסומנת בולטת בשטח, עם חלונותיה הכהים וחצי תריסר האנטנות. הבלש ג'יימסון נשען על הפגוש, זרועותיו שלובות מעל לחזה שלו. ברגע שאני מסתכלת לעברו, הוא מתרחק מהרכב ועושה את דרכו אליי.

איזה כיף.

"מיס רי – אה," הוא אומר כשהוא נעמד מולי. "גברת ויטאלה."
 "בלש," אני אומרת. "מה אתה עושה פה?"
 "לא הייתה לנו הזדמנות לדבר אתמול, אז חשבתי לקפוץ לביקור."
 "ומה, לחקור אותי?"
 "בכלל לא," הוא אומר בעלבון מעושה. "בסך הכול רציתי לבוא לרגע ולברך אותך."
 "על מה?"

הוא מניד בראשו לעבר ידי. "על הנישואים שלך."
 "אה." אני משחקת בטבעת שעל אצבעי בהיסח דעת. "כן. תודה, אני מניחה."

"הייתי אומר את זה אתמול, אבל נעלמת לפני שיכולתי. גם בעלך נעלם, לצורך העניין. הוא עזב עוד לפני שהגעתי. הוא היה שם איתך, לא?"

"תגיד לי אתה," אני אומרת. "אתה יודע."
 אני פונה ללכת כשקולו שוב עוצר אותי. "זה מוזר, כמה מהר הכול קרה."

כדאי שאמשיך ללכת. אני יודעת שזה מה שאני צריכה לעשות. אבל אני רוצה לדעת למה הוא מתכוון. "מה?"
 "טוב, העובדה ששניכם התחתנתם כליכך מהר," הוא אומר. "זה

פשוט קצת מוזר בעיניי, את יודעת... גורם לי לתהות אם יש לזה קשר כלשהו לזכויות שיש לזוגות נשואים. אולי הוא רצה לוודא שלעולם לא תצטרכי להעיד נגדו.

אני נרתעת כשהוא אומר את זה, כאילו הוא סטר לי היישר בפנים. איך הוא מעז לזלזל במה שיש בנינו? "אתה מאשים אותי במשהו?" "אני אמור?"

"נאז לא עשה שום דבר," אני אומרת. "הוא אכל צוהריים כמו שאר האנשים במקום. רק עוד אדם חף מפשע." הבלש נד בראשו. "במקרה הזה –"

"אם תסלה לי, סיימתי את השיחה הזאת," אני אומרת ופונה ללכת, הפעם בלי להסתובב לאחור. "להתראות, בלש. אתה מוזמן ללוות את עצמך אל מחוץ לרחוב שלנו."

אני לא נותנת לו הזדמנות לנסות להתגרות בי כדי שאמשיך לדבר איתו. כשאני מגיעה לדלת הכניסה לבית, אני מעיפה מבט לאחור ורואה שהוא מסתכל עליי בתדהמה. אני מניחה שמה שאמרתי לא מצא חן בעיניו. אני נכנסת ודואגת לנעול את הדלת מאחוריי, צועדת אל הסלון ברקיעת רגליים כדי להניח שם את חפצי.

חמור.

ברגע שאני נכנסת למטבח, אני כושלת בצעדיי. נאז נשען על הדלפק ליד הכיור, עומד בדיוק במקום שבו היה כשעזבתי לפני כמה שעות. כאילו לא הזיז שריר כל היום.

"אז, מה ג'יימסון רצה היום?" הוא שואל מייד.

"ידעת שהוא בחוץ?"

"כמובן."

כמובן שהוא ידע.

אני מוציאה בקבוק מים מהמקרר, פותחת אותו ולוגמת. "הוא רצה לדעת אם התחתנו כדי שתהיה לי חסינות ולא אצטרך להעיד נגדך." ההפתעה על פניו של נאז נראית אמיתית. "באמת? ומה אמרת לו?"

"אמרתי לו שאני לא צריכה חסינות כי אתה לא אשם בשום דבר."

נאז צוחק מייד, צחוק רם ובלתי ניתן לריסון.
 "הפעם, אני מוסיפה, ומצמצמת את עיניי לעברו. אני שמחה שזה
 מצחיק אותי." "לא משנה מה אתה חושב, לא עשית שום דבר לא בסדר
 אתמול."

"מה שתגידי."

"בכל אופן..." אני מגלגלת את עיניי. "אני לא מאמינה שידעת
 שהוא בחוץ ולא עשית שום דבר לגבי זה. אפילו לא ניסית לעצור
 אותו מלדבר איתי."

"את ילדה גדולה. את יכולה לדאוג לעצמך."

אני כמעט נחנקת מהמים מדבריו. הוא השאיר אותי להסתדר
 בעצמי בכל הנוגע למשטרה, ביום השני ברציפות. נאז מפעם לא היה
 לוקח סיכון. נאז מפעם היה תופס פיקוד עד לפרט האחרון. "אתה
 בהחלט נותן בי הרבה אמון בזמן האחרון."

"אני בוטח בך," הוא אומר.

"אתה בוטח בי?"

"כמובן."

המילים מכות אותי בהלם. אולי אני לא אמורה להיות המומה,
 אחרי כל מה שקרה, אבל אני כן. האמון בינינו תמיד היה רעוע, ומשהו
 בי הניח שזאת תמיד תהיה בעיה. העובדה שהוא אומר מפורשות שהוא
 בוטח בי כמעט מטלטלת אותי.

אם כי, למען האמת, אני מניחה שגם אני כבר למדתי לבטוח בו.
 "התחנתני איתך, קאריסה. לא הייתי עושה את זה אם לא הייתי
 בוטח בך עם החיים שלי. האמונה שלי בך נעשתה רשמית ברגע
 שענדתי לך טבעת על האצבע."

"כי אני שייכת לך עכשיו."

"לא, כי המקום שלך הוא איתי. באותו יום החלטתי להשאיר אותך
 לצידי, לטוב ולרע."

"ואם יום אחד אני אחליט שאני לא רוצה שתישאר לצידי יותר?

מה אז?"

"הא." הוא מסתכל עליי. "לא חשבתי על זה."

"לא?"

"לא."

"באמת לא חשבת על מה שיקרה אם אנסה לעזוב אותך?"
"ממש לא," הוא אומר. "פעם... לפני הכול... פשוט הייתי גורר
אותך בחזרה אליי. אבל עכשיו, אם תעזבי אותי, אני מניח שאצטרך
לקוות שלא ארגיש שפספסתי משהו."

"לקוות שלא פספסת משהו?"

"כן, אבל לא נראה לי שזאת תהיה בעיה," הוא אומר ומתרחק
מהדלפק, מתקרב אליי. "בסופו של דבר, אני צלף די טוב."

אני נשנקת כשאני מבינה את כוונתו, והוא אוחז בי, כורך את
זרועותיו סביבי, צוחק. הוא צוחק.

"זה לא מצחיק, נאז," אני נוהמת ומנסה להדרוף אותו מעליי, אבל
הוא ממאן להרפות ממני. "בכלל לא מצחיק."

"נו, באמת," הוא אומר, מנשק את ראשי ואז מרפה ממני. "את
חייבת להודות... זה היה קצת מצחיק."

אני נועצת בו מבט, לא משועשעת כהוא זה, אבל זה רק מצחיק
אותו עוד יותר.

"נו, את באמת רוצה לעזוב אותי, קאריסה? אז אני מניח שאני
פשוט... אסתכל עלייך הולכת ומתרחקת." הוא מושך בכתפיו, כאילו
זה עד כדי כך פשוט, כאילו הוא פשוט ייתן לי ללכת. "את רוצה לספר
לי משהו? את מתכננת את הבריחה שלך?"

"לא, כמובן שלא," אני אומרת ומנידה בראשי. "אני בכלל לא
יודעת למה אני שואלת. נראה לי שאני פשוט מבולבלת ממה שהבלש
אמר."

"טוב, אלה שטויות," הוא אומר. "היו לך המון הזדמנויות להסגיר
אותי... יכולת לפתוח את הפה ולהכניס אותי לכלא בקלות כבר מזמן.
לא הייתי צריך להתחתן איתך כדי לזכות בשתיקה שלך. נתת לי אותה
מההתחלה. אם לא בגדת בי אז, כשהייתה לך כל סיבה לעשות את זה,
אני מאמין שלא תעשי את זה עכשיו, עם או בלי טבעת. התחתנתי
איתך, קאריסה, כי אני אוהב אותך. לא יותר, לא פחות."

למרות כל הפעמים שהוא כבר אמר את המילים האלה... אני אוהב אותך... בטני נמלאת פרפרים כשאני שומעת אותך. פרפרים נוסקים. הוא לא בן אדם שמחצין את רגשותיו, ממש לא, כשהוא אומר את זה, אני יודעת שהוא מתכוון לזה.

אני כורכת את זרועותיי סביב צווארו ומתרוממת על קצות בהונותיי כדי לנשק אותו. שפתיו רכות, מתוקות. ללשונו יש טעם של מנתה. "גם אני אוהבת אותך, אתה יודע."
"אני יודע."

אני מביטה מעבר לכתפו, אל החצר האחורית. קילר מתרוצץ שם, רודף אחרי פרפרים בהתלהבות, הוא רוצה לשחק איתם, הוא לעולם לא יעז לפגוע בהם. נאז בדרך כלל מוציא אותו לחצר כששניהם לבד בבית.

הכנים שלי, הם עדיין לא ממש מחבבים זה את זה. "אז, אני מניחה שבאמת לא עשית כלום היום," אני אומרת, ומביטה שוב בנאז, מעבירה עליו את מבטי בזמן שקצות אצבעותיי משחקות בשיער שעל עורפו. הוא לבוש יפה. הוא מדיף ריח גן עדן, ריח של עצים וים שמאוד מתאים לו. הוא אפילו התגלח הבורק. זה מאורע נדיר, כשנאז מגולח למשעי. "אני לא יודעת למה בכלל טרחת ללבוש חליפה."

"כבר אמרתי לך... אני לא צריך לעשות משהו בשביל ללבוש חליפה. אני אלבש חליפה כדי לפתוח את הדלת, להזמין אוכל, לשבת ליד השולחן... לעזאזל, אני אלבש חליפה רק כדי להזדיין."
רעד עובר בי, עקצוץ מתגנב במעלה גבי. "זה נשמע נחמד."
"איזה חלק?"

"הזיון."
"הא." הוא מתכופף אליי, אפו מתחכך באפי. לחיו נצמדת לשלי כשהוא לוחש באוזני, "זה מה שאת רוצה? שאקח אותך למעלה ואזיין אותך מכל הכיוונים, פושעת?"

כיניי החיבה עדיין משפיע עליי. פושעת. סומק עולה בגופי, כל סנטימטר מתלהט בציפייה. "אה, כן."

אני בקושי מצליחה להגיב במילים. קולי רפה, נזקק. הוא צוחק קלות מתגובתי אליו, שפתיו מרפרפות על עורי, שיניו עוברות על תנוך האוזן שלי. עיניי נעצמות כשאני מרגישה את ידיו גולשות אל מתחת לחולצה שלי, מלטפות את העור לאורך גבי התחתון, את קצות אצבעותיו המחוספסות מטיילות במעלה עמוד השדרה שלי.

אני הולכת לאיבוד ברגע, נשימתי כבדה ואני כבר עומדת לטפס עליו כמו על הר מזוין, כשרעש חזק מהדהד במטבח מסביבנו ומבהיל אותי. עיניי נפקחות באחת. אני מייד מתרחקת ממנו.

זה שיר, מתחוור לי לאחר שנייה, כשהרעש ממשיך.
Hotline Bling של דרייק.

מה לכל-הפאקינג-רוחות?

נאז נאנח לנוכח ההפרעה, מכניס יד לכיסו ומוציא את מכשיר הנייד שלו. הרעש... השיר... מגיע ממנו.

לא נכון. מה?

הוא מביט בי כשהוא לוחץ על הנייד, משתיק את הצליל. אני תוהה אם הוא ניתק את השיחה, מפני שהוא רק ממשיך לעמוד שם, אבל כעבור רגע הוא מרים את המכשיר אל אוזנו. "הלו."

אני לא שומעת את האדם שעל הקו, אבל נאז מקשיב לו היטב, הבעת פניו מאופקת. "תן לי עשרים דקות ואני יוצא לדרך."

הוא מנתק, מחזיר את הנייד אל הכיס ומתקרב אליי, אבל אני מרימה את ידי כדי לעצור אותו. "מה לעזאזל זה היה?"
הוא מהסס. "מה?"

"השיר הזה, אני אומרת. הצלצול הזה."

"אה, את לא אוהבת אותו?"

"אני, אה... מה אני אמורה להגיד? לא יודעת, אתה אוהב אותו?"
הוא מושך בכתפיו. "הוא לא השיר הכי גרוע ששמעתי."

הוא מנסה לנשק אותי, רוכן לעברי, אבל אני מזיזה את ראשי. "לא, ברצינות, נאז, מה לעזאזל? מאיפה זה הגיע?"

הוא מרים ידיים, לפחות לעת עתה, וצועד לאחור בגבה מורמת. "הורדתי אותו היום. חשבת שהגיע הזמן שאחליף צלצול."

"אבל לזה?"

"מה הבעיה איתו?"

"כלום, אבל..."

"אבל מה?"

"אבל זה לא אתה."

"לא אני?"

"וחוץ מזה, אתה בכלל לא אוהב מוזיקה. אמרת לי שזה סתם רעש, שזה חסר טעם, ושאתה לא אוהב את זה."

"נכון."

"אז מה לעזאזל? מה זה? משבר גיל העמידה?"

"אאוץ", הוא אומר וצוחק. "אני לא עד כדי כך זקן."

"או.קי, אתה לא, אבל באמת... מה קורה?"

הוא שונה.

כל-כך פאקינג שונה.

הוא מביט בי בשתיקה דקה תמימה, עד שאני מתחילה להתפתל באי נוחות תחת מבטו. לבסוף, הוא צועד לכיווני, ידו עולה אל עורפי, אוחזת בי, והוא מצמיד אותי אליו.

"נשאלו לי רק חמש-עשרה דקות עד שאני צריך ללכת", הוא אומר ברצינות תהומית. "אז את רוצה להמשיך לדבר על דרייק, או שאת רוצה לעלות למעלה ולהזדיין?"

טוב, כשהוא מנסח את זה ככה...

"חמש-עשרה דקות", אני אומרת. "זה מספיק זמן?"

הבעת פניו משתנה בתגובה לשאלתי, שפתיו מתעקלות בחיוך יהיר והגומות שלו מתעמקות. "מתוקה, אני לא צריך יותר מחמש."

"אז אני בוחרת באפשרות השנייה", אני אומרת לו, "אבל אני ממש

לא מבינה למה אנחנו צריכים לעלות למעלה בשביל זה."

פניו של נאז משתהות מול פניי, פיו כה קרוב אליי עד שאני כמעט יכולה לטעום את נשימתו. שפתיו מתחככות בשפתיי ברוך כשהוא

לוחש, "אני אוהב את איך שאת חושבת."

אני מנסה לנשק אותו, אבל לפני שאני מספיקה, הוא כבר מסובב

אותי כך שגבי צמוד אליו, זרועו נכרכת סביב מותניי, אוחזת בי בחוזקה. הוא גורר אותי לאורך החדר, דוחף אותי לעומת דלפק המטבח בעוצמה עד שכל האוויר יוצא מריאותיי.

אני נשנקת ושואפת חדות, והוא פותח את כפתורי הג'ינס שלי ומושך אותם במורד רגליי. אני מנסה לסייע לו, מנסה להסיר אותם בבעיטה, ומצליחה לשחרר רק רגל אחת לפני שהוא מרים ידיים. אחת מידיו גולשת אל קדמת התחתונים שלי, אצבעותיו מלטפות את הדרגן שלי בגסות כשידו השנייה מתעסקת עם הרוכסן שלו, הוא פותח אותו רק כדי לשחרר את עצמו. הוא מלטף את הזין שלו כמה פעמים ואז דוחף את התחתונים שלי במורד ירכי, עד שהם מגיעים לברכיי.

הוא מניח את ידו על גבי, דוחף אותי מטה, לעומת הדלפק הקר. אני נדרכת, לופתת את שפת הדלפק, והוא חורר אליי מאחור. אין לו הרבה מקום, אני בקושי יכולה לפשק את רגליי, אבל זה בכלל לא אכפת לו. הייתי מוכנה אליו ברגע שהוא נגע בי, גופי תמיד מגיב אליו מיד.

החדירה הראשונה עדינה, זהירה, אבל לאחריה הוא משחרר את הרסן. הוא יוצא מתוכי ומניע את מותניו קדימה כל-כך חזק עד שאני נחבטת בדלפק, כמעט מפילה את מכונת הקפה הדפוקה ושוברת אותה.

"שיט", אני מקללת, אבל זאת המילה האחרונה שאני מצליחה לומר, כי הוא נע בתוכי בפראות עד שיש לי פאקינג מזל שאני מצליחה לנשום. אני מקמרת את גבי כשאחת מזרועותיו נכרכת סביבי, ידו מוצאת שוב את הדרגן שלי, ידו השנייה עוד לוחצת על גבי, מרתקת אותי במקום. הוא מזיין אותי כאילו הוא רץ לעבר קו הסיום, גופי מכה בדלפק שוב, ושוב, ושוב, קול החבטות מהדהד בבית השקט.

פאק.

פאק.

פאק.

אני נאנחת וגונחת ונאנקת, נוהמת כמו איזו אשת מערות שלא יודעת לדבר.

אה. אה. אה.

אני בקושי מצליחה להמשיך לעמוד על רגליי הרועדות, אבל הוא מחזיק אותי במקום, כאילו אני לא אלא בובת סמרטוטים. אני מרגישה את בטני מתכווצת, מרגישה את המתח פושט בשריריי, לופת אותי עמוק בפנים. הוא נבנה כאילו אני מטפסת ברכבת הרים אל השיא, רגע לפני הנפילה.

או.

קול מתפרץ מתוך החזה שלי, הכלאה בין זעקה לנהמה. פאק. ברכיי כמעט קורסות תחת עוצמת האורגזמה, אבל אחיזתו האיטנה מחזיקה אותי. הוא בכלל לא מאט את תנועותיו, אלא משפשף וחודר אליי בכל כוחו, עד שהאורגזמה שלי מתחילה לדעוך. צעקותיי מתחלפות באנקות שקטות, אבל הוא לא עוצר אלא נוהם מאחוריי, וגופו נקפץ.

אני מרגישה אותו מתפוצץ בתוכי.

ואז, כהרף עין, הוא איננו.

כהרף עין, הוא יוצא מתוכי.

כהרף עין, הוא מרפה ממני.

ידיו כבר לא נוגעות בי.

אני מייד מתגעגעת לחומן.

הכול קורה כל-כך מהר עד שאין לי זמן להסתגל לשינוי. רגליי קורסות תחתי, אני גולשת מהדלפק וישבני נוחת היישר על הרצפה. האזור בין רגליי פועם וחזי מתכווץ. אני לא יודעת איך הוא עשה את זה, אבל אני מרגישה כאילו עברתי כמה וכמה סיבובים בזירת אגרוף והפסדתי.

אני נושאת אליו את מבטי כשהוא מתרחק.

"נשאר לי עוד כמה דקות," הוא אומר, קולו רגוע, שלו, "אם את

רוצה עוד סיבוב."

אני מרימה את ידי ומנופפת בכיטול. "אני בסדר."

פניו רגועות, הוא מחייך כשהוא מתארגן, רוכס את מכנסיו, מיישר את החגורה שלו. נדרשות לו לא יותר משלושים שניות לסדר את עצמו.

אני אצטרך לילה שלם.

הוא חוזר אליי, מתכופף עד שהוא בגובה העיניים שלי. ידו נחה בעדינות על הברך שלי והוא מעביר את אגודלו על עורי במעגלים איטיים. הוא מביט בי לרגע בשקט. אני עדיין מנסה להסדיר את נשימתי... התחתונים כמו אזיקים סביב השוקיים שלי ומכנסי הג'ינס נעלמו.

"את תהיי בסדר?" הוא שואל, מעביר עליי את מבטו בחיוך הולך ומתרחב.

בן זונה זחוח.

"בסדר גמור," אני אומרת ומהנהנת. "אני אהיה בסדר גמור."

כל עוד הוא יפסיק ללטף את הברך שלי.

עקצוצים שוב מתעוררים בפלג גופי התחתון.

אפשר להתגרות ממגע בלבד?

הוא רוכן לעברי, מנשק את מצחי בזריזות.

"אני לא יודע מתי אחזור הביתה," הוא אומר. "עדיף שלא תישארי

ערה ותחכי לי."

אני רוצה לשאול אותו לאן הוא הולך. אני רוצה לדעת מה הוא

מתכוון לעשות.

אני רוצה לדעת בדיוק מה הוא מתכוון לעשות.

אני רוצה, אבל אני לא שואלת, אלא יושבת בדממה כשהוא יוצא.

הוא צודק, אתם יודעים... אני לא טיפשה.

אילו באמת רציתי, הייתי יכולה לגלות מהן תוכניותיו.

פרק 4

איגנציו

צריך לעשות לא מעט כדי להשיג פגישה עם חמש המשפחות בניו יורק. פעם, לפני הרבה שנים, היה להם משהו שנקרא "המועצה", הארגון שעמד מעל לכל שאר הארגונים. החברות בו הוגבלה לראשי המשפחות בניו יורק, וגם למנהיגים משיקגו ומבאפלו. שבעת הגברים החזקים ביותר במדינה נפגשו בסתר וקיבלו החלטות, כאילו עבריינות היא סוג של דמוקרטיה. רוצים לרצוח מישהו? תבקשו מהמועצה. רוצים להזמין מישהו למשפחה? רק דרך המועצה.

אם תפעלו ללא אישור, אתם עלולים למות.

המועצה כבר שנים שאינה קיימת. כעת יהיה לכם מזל אם תמצאו שני בוסים שמוכנים להיפגש זה עם זה, לא כל שכן כולם. ועם זאת, עדיין יש חוקים... והם מתעקשים שכולנו נציית להם.

חוקים שהפרתי כשהרגתי את ראשה של אחת המשפחות.

ריימונד אנג'לו.

אני עומד על המרפסת הקדמית של בית אחוזת לבנים ישן בלונג איילנד. יש עדיין אור בחוץ, אבל שעת ערביים הולכת וקרבה. גוון כתמתם מכתים את קו האופק הכחול וחסר העננים. כמעט כמו שריפה שבוערת לה במקום רחוק כלשהו.

כל השכונה יכולה לראות אותי עומד פה, אבל אני עדיין לא מוכן לזוז ממקומי, אף על פי שאני עומד לאחור לפגישה החשובה ביותר בחיי. מפני שאני יודע שיש סיכוי שכשאצטר מבועד לדלת ההיא, תהיה זאת הפעם האחרונה שאצטר אי פעם.

יכול מאוד להיות שיוציאו אותי משם עטוף בברזנט.

ישליכו את גופתי לאיסט ריבר.
ואיעלם בו לנצח.

העובדה שהם הזמינו אותי לפה בשעות היום חסרת משמעות. אני לא טיפש. מעולם לא הייתי טיפש. מישהו ירה בבית העסק של אבא שלי בזמן שהשמש עוד זרחה.

האנשים האלה לא מניחים לסיבוב כדור הארץ להכתיב את לוחות הזמנים שלהם.

דלת העץ הלבנה חורקת כשאני עומד שם. אני מייד מסתובב אליה, מצמיד את סוכריית המנתה שבפי לפנים הלחי, ממשיך למצוץ אותה, מנסה להשקיט את עצביי.

גבר צעיר וחסון ניצב מולי, פניו מצולקות. אחד המוציאים לפועל של ג'נובה, אני מניח. יש לו טיפוס קבוע. חיות פרא. אבל אני לא בקיא בעניינים הפנימיים של המשפחות האחרות, אם כי הזדמן לי לעשות איתן עסקים לא פעם.

היו להן עבודות בשבילי, וטיפלתי בהן בלי לשאול שאלות. משום כך הן ידעו כיצד ליצור איתי קשר היום אחר הצוהריים, כיצד לזמן אותי לפגישה הזאת. מסתבר שהמספר שלי נשמר בחיגו המקוצר שלהן.

ככל הנראה כדאי שאעשה משהו לגבי זה.

"הם מחכים לך," הוא אומר, קולו גבוה, כמעט מצחיק, כאילו עדיין לא התחלף. או שבזמן שדפקו לו את הפרצוף גם בעטו לו בביצים עד שהן נעלמו בחזרה לתוך הגוף שלו. "בוא אחריי."

הייתי צריך לדעת שהם צופים בי.

בכלל לא הייתי צריך לדפוק על הדלת.

אני לא אוהב לקבל פקודות מאנשים. לא אהבתי לקבל פקודות גם מריי. הדחף הטבעי שלי דוחק בי להתנגד, אבל אני מתעלם ממנו ובמקום זאת הולך בעקבותיו.

זה כנראה לא הזמן המתאים להראות להם עד כמה אני דומיננטי.

מישהו סוגר את הדלת מאחורינו. אני מעיף מבט לאחור, רואה גבר שעומד על המשמר בתוך המבואה, מנסה להיעלם מטווח הראייה שלי.

הא. אני מסתובב בחזרה, צועד בעקבות הבחור המגודל ברחבי הבית, פונה לתוך מסדרון ארוך. בשנייה שאני עובר את הפינה, אני רואה שאנחנו צועדים לעבר זוג דלתות שמצידן עומדים עוד שני גברים. מכתפיהם נתלים רובי קלשניקוב שמעידים ששני אלה דווקא רוצים שיבחינו בהם.

הם מנסים להפחיד אותי, אני מניח.

הם פותחים את צמד הדלתות כשאנחנו מתקרבים, וצעדיי כמעט כושלים. אבל אני בכל זאת לא מניח להם לראות שאני מהסס. הבחור שהוביל את הדרך עוצר על הסף, אבל אני ממשיך ללכת. כבר אין דרך חזרה. זה מן חדר אוכל, או אולם פגישות, בעצם. שולחן עץ מהגוני ארוך חוצה אותו, מוקף כיסאות. רק ארבעה מהם תפוסים.

אחד הגברים, הבוס פרנק ג'נובה, מנופף לעבר הדלתות מאחוריי.

"צא."

הוא מציית מייד. אני לא מופתע שג'נובה תופס את הפיקוד. הפגישה הזאת נערכת בבית שלו, ככלות הכול. אני ממשיך לעמוד שם, מחכה למשהו. אני לא לגמרי בטוח מה עומד לקרות.

כפי שאמרתי, הפגישות האלה נדירות.

ברגע שהגבר מתפנה מהחדר, ג'נובה מצביע על השולחן בינינו.

"אקדח."

אני מרים את ידיי. "אין לי אקדח."

מצחו מתכווץ. "באת לא חמוש?"

"אני אף פעם לא נושא עליי אקדח," אני אומר, "אבל זה לא אומר

שאני לא חמוש."

כל דבר יכול להפוך לנשק, אם יודעים איך להשתמש בו.

"אז סכינים."

"גם אין לי סכין."

"אז מה יש לך?"

"לא הרבה." אני חושב על זה לרגע. "כמה מטבעות, סוכריית

מנתה, ארנק... אה, ויש לי עט בכיס."

הוא מביט בי כלא מאמין. "עט."
אני מכניס יד לכיס ושולף עט כדורי פשוט ושחור.
עלה בערך דולר.

"אתה מתכוון להרוג איתו מישהו?" הוא שואל.

אני מושך בכתיי, מניח את העט על השולחן. "אין לדעת."
דומה שהתשובה שלי מבלבלת אותו לרגע, והוא נועץ מבט בעט,
אבל הוא מתאושש. "זה בכל מקרה רק עניין פורמלי. זה לא באמת
חשוב. קדימה, תתיישב. תצטרף אלינו."
אני מתיישב מולם ובוהן את ג'נובה, יושב הראש של הוועדה
הגוססת הזאת, שנכון לדבר בשם כולם. אני לא אוהב את איך שהוא
אמר את זה.

תצטרף אלינו.

"אני בטוח שאתה יודע למה זימנו אותך לפה היום," הוא אומר,
ניגש ישירות לעניין. "אנחנו צריכים לדון ברצח של ריימונד אנג'לו."
המושב הריק שאמור היה להיות של ריי בולט לעין. משהו בי ציפה
שהבחור החדש כבר יכנס לנעליו, כמו שאומרים, אבל לא... המושב
ריק. אני מניח ש"צלקת" האגדי עדיין לא הוזמן להצטרף לוועדה.
חבל. הייתי שמח לפגוש אותו.
"לא הייתי קורא לזה רצח," אני אומר. "זה יותר כמו מוות בטרים
עט."

"זאת נקודת מבט מעניינת, ויטאלה, אבל זה לא משנה את העובדה
שבוס נהרג. אנחנו לא יכולים להרשות לדברים כאלה לקרות, אתה
יודע. זה לא טוב לעסקים. לא טוב לסדר. אנשים מתחילים לשכוח את
מקומם ואז כולנו בצרות. אתה מבין אותי?"
אני מהנהן.

"אז אתה מבין למה זה יוצר לנו בעיה," הוא ממשיך. "אתה מבין
למה הרג של בוס הוא דבר מבשר רעות. מבין למה אנחנו לא יכולים
להניח לזה לקרות במשמרת שלנו. זה לא אישי, אתה יודע, אבל..."
קולו דועך והוא מושך בכתפו באגביות, כאומר 'אל תנטור לנו
טינה כשנהרוג אותך בגלל זה'.

"עם כל הכבוד," אני אומר. אם אמות היום, אז אמות היום. שום דבר שאעשה בחדר הזה לא ישנה את דעתם. "אתם מזמינים אותי לפה לדבר על החוקים האלה, אבל איפה אתם בכל יום אחר כשהחוקים האלה מופרים?"

אחד הבוסים האחרים מתערב. מייקל גרילו. "על מה אתה מדבר?" "תסלחו לי אם אני טועה, מאחר שמעולם לא נדרתי את השבועות בעצמי, אבל אתם לא מרצים לאנשים שלכם כשהם נכנסים לעסק שאף פעם אסור לפגוע בנשים ובילדים? אז איפה הייתה הפגישה הזאת כשריימונד אנג'לו רדף את אשתו ובתו של אדם אחר?" גרילו מעקם פרצוף. "ותסלח לי אתה אם אני טועה, אבל זה לא היית אתה שרדפת אותן?" הוא לא טועה.

"אני לא נתתי את הפקודה," אני אומר. "ריי הוא זה שנטע בי את הרעיון. כשנותנים למישהו את המושכות ומתברר שהוא מפלצת, לא צריך להיות מופתעים כשהמפלצת נעלמת. הרגתי את ריי ואני לא מתחרט על זה. אני מסרב להתחרט על זה. הוא ירה באישה שאני אוהב מול הפרצוף שלי."

עכשיו ג'נובה מדבר. "ג'וני ריטה הרג אותה, לא?" זעם גואה בי, ואולי זה לא הגיוני, אבל אני רוצה לשבור לו את הצוואר על כך שהוא אמר את השם הזה. "קאריסה. ריי ירה בקאריסה."

אני לא יודע אם הוא באמת מטומטם או שהוא פשוט מתנהג כמו אחד, אבל הוא נראה מופתע. "וזאת האישה שאתה אוהב?" "באנו לפה לדבר על מערכת היחסים שלי, ג'נובה, או שאפשר לחזור לעיקר?"

קולי תקיף, אבל הוא בכל זאת צוחק בזלזול. "כן, אתה צודק. אני לא יכול לעמוד בקצב שלכם, ילדים. יום אחד שונאים, יום אחר אוהבים. אבל אני סוטה מהנושא... אני מוכן להסכים שגם אנג'לו עשה כמה דברים מפוקפקים, אז אני לא יכול להאשים אותך על מה שעשית. ובכל זאת... אנחנו לא יכולים לנהוג בסובלנות במקרים

כאלה, ויטאלה, אז אני מזהיר אותך: אם תשכח את המקום שלך שוב, נצטרך לטפל בכך."

אני לא אוהב שמאיימים עליי.
קל לדבר.

הייתי מעדיף שינסו להרוג אותי מאשר שיאיימו על חיי.
לפחות אז אוכל להגן על עצמי. פה, אני חייב לשבת ולספוג את זה, להנהן כמו החייל הקטן והכנוע שאני פשוט לא מסוגל להיות.
החייל הקטן והכנוע שהם רוצים שאהיה.
החייל שמעולם לא הייתי.

"ומה לגבי המחליף של ריי?" אני שואל. "לא יכולתי שלא לשים לב שהוא נעדר מהפגישה."
"לאנג'לו עדיין אין מחליף."
אני כמעט צוחק.

הקליעים שנורו מתוך רובי ה-AR-15 וריססו את המעדנייה של אבא שלי מספרים סיפור אחר. בני המשפחה בניו יורק מתים כמו זבובים. אז מה שהוא בעצם אומר זה שהם לא הצביעו בנושא, אבל לריי ללא ספק יש מחליף.

ומי שהוא לא יהיה, הוא כנראה גרוע משאר הבוסים.
הוא לא מבקש רשות.

לא אכפת לו מהחוקים האלה.

ההצבעה חסרת משמעות מבחינתו.

"מי זה, הבחור החדש?" אני שואל. "אני רואה שאף אחד לא יודע עליו הרבה."

הם נראים כאילו הם לא רוצים לדבר על זה. השלושה האחרים שותקים כמו דגים, אבל לפחות ג'נובה מעמיד פנים שהוא משתף איתי פעולה. "צלקת, ככה קוראים לו. בחור צעיר. אכזרי."

"כמה צעיר?"

"בערך בגיל שלך," הוא אומר. "הגיע מהדרום."

"פילדלפיה?"

"לא, הרבה יותר דרומה."

הנוכחות של המשפחה לא ממש מורגשת במדינות הדרום, אז אני לא בטוח עד כמה דרומי הוא יכול להיות. בכל זאת, אני לא ממשיך לשאול. אני כבר יודע שחיטטתי יותר מדי.

בעסק הזה לא שואלים שאלות.

זה כנראה החוק החשוב מכולם.

"זה הכול?" אני שואל. "אני יכול ללכת?"

"עדיין לא," אומר ג'נובה, ומשלב את כפות ידיו על השולחן לפניו.

"לפני שתלך, אני רוצה לדבר איתך על עסקים. יש לי כמה עבודות שאני צריך שתעשה בשבילי."

עבודות.

מה שאמרתי לקאריסה שאני כבר לא עושה.

"אילו מין עבודות?"

"אה, אתה יודע... הרברים הרגילים."

הרברים הרגילים. "אני כבר לא עושה את זה."

הגברים מתלחששים בינם לבין עצמם. אתם מבינים, כשגבר עם נטייה להרוג כל מי שמסרב לו מבקש ממך טובה, טוב, צריך ביצים די גדולות להגיד לו לא... במיוחד כשהוא זה שכעת ויתר לך.

"ולמה לא?" שואל ג'נובה. "החלטת לחזור לדרך הישר? לחיות

חיים רגילים? למצוא עבודה אמיתית?"

זה מצחיק אותם, הם מתבדחים על חשבוני.

"או שאולי אתה פורש," ממשיך ג'נובה. "מהר מאוד תנעל

מוקסינים ותקנה בית בפלורידה. זה מה שאתה מתכנן?"

אני לא עונה לו.

אני סופג את הלעג במילותיו.

הוא חושב שככה הוא יכול לשבור אותי, לכופף אותי, לגרום לי

לעשות מה שהוא רוצה.

אני לא אעשה זאת.

כשהפגישה סוף סוף מגיעה לסיימה, בחוץ כבר לילה, החשכה כבר

ירדה מזמן. ג'נובה משחרר אותי מהשולחן בנפנוף יד וחיוך לעגני. "עוף

לי מהפרצוף ויטאלה. תחשוב על זה. תחזור כשתתאפס על עצמך."

אותו הגבר מקודם מלווה אותי אל הדלת, החיילים החמושים משתרכים מאחורינו, אף לא אחד מהם נראה רגוע. אני מניח שהמוניטין שלי הולך לפניי. רק כשאני נוהג שוב ברחוב במכונית, מתרחק מהבית, איכשהו עוד נושם, אני מרשה לעצמי להיאנח בהקלה. תמיד משתלם כשהערך שלך עולה על המחיר שאתה גובה. אומנם סירבתי לו הלילה, אבל ג'נובה לא סיים איתי. הוא לא יותר.

מאוחר יותר, כשאני חוזר הביתה, האור בבית עוד דולק, אף שעוד מעט חצות. אני ניגש מיד לחדר העבודה, מוצא את קאריסה על הספה, ישנה עמוק. היא מוקפת בחומר הלימודי שלה. אמרתי לה לא לחכות לי, אבל היא מעולם לא הצטיינה בלהקשיב לי.

היה עובר עליה לילה ארוך אלמלא יצאתי מהבית ההוא בחיים. אני חולץ את נעליי בבעיטה, אוחוז ברגליה, מרים אותן כדי להתיישב בקצה הספה. התנועה מעירה אותה, עיניה נפקחות. היא ממצמצת, מביטה לעברי, וחיוך ישנוני נמתח על פניה. היא נשכבת על גבה כשאני מניח את כפות רגליה בחיקי. "אתה בבית," היא אומרת, קולה צרוד משינה.

"אני בבית," אני אומר, מעביר את ידי מעל לכפות רגליה ואגודליי מלטפים אותן. היא מתפתלת, כאילו היא עומדת למשוך את רגליה מחיקי, אבל אני מתחיל לעסות אחת מהן. זה עוצר אותה, בהונותיה מתעקלות והיא נאנחת.

היא אוהבת כשאני עושה את זה. גיליתי את זה עוד באיטליה.

הבית שקט, מלבד צלילי הטלוויזיה שהיא השאירה דולקת כשאיבדה את ההכרה. ערוץ האוכל, כרגיל. היא עדיין לומדת את השטויות האלה בזמנה הפנוי.

"באמת?" היא אומרת כעבור זמן מה, נימה ספקנית בקולה. "דווקא

זה? דווקא *Hotline Bling*?"

"אנחנו שוב מדברים על זה?"

"כמובן. זאת אומרת, חשבתי שאם אי פעם תתחבר למוזיקה כלשהי, זה יהיה משהו אחר... משהו כמו, אני לא יודעת... פרנק סינטרה?"

"כמה סטריאוטיפי." אני נועץ בה מבט. "אולי הייתי צריך לבחור את הנעימה מהסנדק."
"כן!"

אני נד בראשי, ממשיך לעסות את כפות רגליה. "פשוט רציתי משהו שונה."

משהו שלא גורם לי לחשוב על התקופה ההיא בחיים שלי. משהו שלא מזכיר לי את העבודה שלי אצל ריי, את האדם ההוא, האדם שהייתי, בכל פעם שהטלפון שלי מצלצל. קאריסה אוהבת מוזיקה. מהתיאורים שלה נראה שזה כמעט חלק מנשמתה.

משהו בי רצה להבין את ההרגשה הזאת.

רצה לדעת אם גם אני יכול להיות כזה.

להרגיש ככה.

"אז הלכת על דרייק?"

אני מכניס את היד לכיס, מוציא את הנייד וזורק אותו אליה. הוא נוחת על החזה שלה והיא מרימה אותו בנשיפה מרוגזת.

"תמצאי לי משהו אחר," אני אומר. "אבל שאלוהים יעזור לי,

קאריסה, אם תבחרי את הילד ההוא, ביבר..."

"אויש, איכס." היא מעווה פרצוף. "בחיים לא."

היא מחפשת מוזיקה שעה שאני ממשיך לעסות את כפות רגליה. דקה עוברת עד שרעד חזק מפר את השתיקה, תווי פסנתר גבוהים שמתערבבים עם משהו שנשמע כמו צעקות ילדים מעל למקצב תופים. זה נורא. קאריסה זורקת אליי את המכשיר בחזרה והוא קופץ מחיקי ונופל על הרצפה.

הרחף משתלט עליי, ואני כמעט דורך עליו.

כמעט רומס את המכשיר הדפוק רק כדי להשתיק אותו.

"מה זה?" אני שואל כשידי נשלחת להרים את הנייד, ואני מייד

לוחץ על הכפתור בצד כדי שיסתום.

"ואן דיירקשן, היא אומרת.
"ברצינות?" אני דוחף את כפות רגליה מחיקי. "זה עוד יותר גרוע!"
היא נשנקת בתדהמה וידיה עולות אל חזהה. "לא! תחזור כך!"
"בבקשה תפסיקי."
"אתה משוגע! ואן דיירקשן היא הלהקה הכי טובה שאי פעם
הופיעה על במה!"
"ההתנהגות שלך מגוחכת."
"הם ממש מדהימים, הדבר הכי טוב שאי פעם יצא מבריטניה,"
היא אומרת ואוחזת בי כשאני מנסה לקום. לפני שאני מספיק לזוז,
היא דוחפת את עצמה לצד השני של הספה ומתיישבת בחיקי, רגליה
משני צידי גופי. "מה עם הרולינג סטונס? מי אלה בכלל הביטלס?"
ידיי מוצאות את מותניה, מחזיקות אותה, ואני נועץ בה מבט נוקב.
"את מביכה את עצמך, קאריסה."
היא צוחקת, כאילו אני לא רציני לחלוטין, ומצמידה את שפתיה
אל שלי לפני שאני מספיק לומר עוד מילה. היא מנשקת אותי בלהט,
מנשקת עמוקות, לשונה מלטפת את שלי. אחרי הלילה שעבר עליי,
זה שינוי מבורך. אני לא יכול לחשוב על הסחת דעת טובה יותר.
היא מהמהמת לעומת שפתיי כשידיי עוזבות את מותניה, גולשות אל
קימור ישבנה. אני נאנח כשהיא זוה בחיקי, מתחככת במפשעה שלי.
לא צריך הרבה, רק חיכוך חמים לעומת הזין שלי, כדי לעורר אותו,
לגרום לו לעמוד דום.
אני מרים את מותניי, מתחכך בה באיטיות, גורם לה להיאנח
כשהיא קוטעת את הנשיקה. שפתיי מטיילות במורד קו הלסת שלה,
עושות את דרכן אל צווארה כשהיא לוחשת משהו.
משהו שאני לא ממש שומע.
"מה אמרת?" אני שואל, שיניי עוברות על הנקודה הרגישה ממש
מתחת לאוזנה.
היא חוזרת על עצמה שוב, ושוב, קולה רפה, כמעט מלודי. נדרש
לי רגע לעבד את המילים, להבין מה היא עושה.
היא שרה את השיר הדפוק שהנייד שלי ניגן לפני שנייה.

"זה מספיק," אני אומר כשאני אוחז במותניה ומוריד אותה ממני, מחזיר אותה אל הספה ונעמד. היא מנסה להיאחז בי, צוחקת, אבל אני משחרר את אחיזתה ממני ומתרחק.

"רגע, לאן אתה הולך?" היא שואלת כשהיא מביטה בי.
 "להתקלח."

"אבל ה... אה, המצב שלך," היא אומרת ומצביעה על המפשעה שלי. "אתה לא רוצה לטפל בזה קודם?"
 "אני אטפל בזה בעצמי."

אני יוצא, צחוקה מהדהד מאחוריי... צחוקה החזק, חסר הדאגות. אני נד בראשי, לא יכול לכבוש את החיוך שמאיים לצאת לחופשי. זה מגוחך לגמרי. אלה כנראה הדקות המגוחכות ביותר בחיי. אבל קול צחוקה, האושר שלה, הם עושים לי משהו ששום דבר אחר לא יכול לעשות.

הם מנפצים את האפלה שבי.

איתה, אני כמעט מרגיש קליל.

אני עולה למעלה ופושט את החליפה ברגע שאני מגיע לחדר האמבטיה. אני לא טורח להדליק את האור, אלא מנווט ברחבי החדר בחשכה. מגורת לילה קטנה מחוברת מעל לכיור. זה כל מה שאני צריך. עיניי מתמקדות בכבואה שלי בזמן שהמים במקלחת מתחממים. אני לא בטוח אם זה רק נדמה לי, אבל אני נראה מבוגר יותר משלושים ושמונה שנותיי.

אני גם מרגיש מבוגר יותר.

אני מרגיש כאילו חייתי יותר מתקופת חיים אחת, וכל תקופת חיים שחייתי נמשכה נצח. נצח של זעם, וטינה ועוולות... הם נותנים בך את אותותיהם, ללא ספק. אבל דבר מאלה לא השפיע עליי כפי שהשנה האחרונה השפיעה עליי. אחד הדברים שלמדתי הוא שרגשות יכולים לרוקן אותך. פעם לא היה לי אכפת מעצמי – או מאף אחד אחר, למעשה. כבר לא הייתה לי סיבה לחיות. אבל עכשיו, כשאכפת לי מה יקרה לה – ולמענה, מה יקרה לי – הדאגות הבלתי פוסקות מתישות אותי.

דאגות שהעבר שלי ידביק אותנו.
דאגות שהיא זאת שתשלם על החטאים ההם.
אלה ההשלכות, אני חושב, של לאהוב אותי.
ההשלכות של להיות עם מישהו שחי חיים כה חסרי זהירות.
כשאדם מתחילים למלא את חדר האמבטיה, אני נכנס למקלחת,
מניח לזרם הרווח לשטוף מעליי את היום הזה. כעבור דקה או שתיים,
פרץ אוויר קר מכה בי.

מישהו פתח את דלת חדר האמבטיה.
וילון המקלחת מוסט הצידה, וכשאתי מעיף לעברו מבט עיני
פוגשות במבטה של קאריסה. היא כבר לא צוחקת, אבל השעשוע עוד
חוקק בהבעת פניה. בלי לומר מילה, היא מתחילה להתפשט, זורקת
את בגדיה על הרצפה מאחוריה.

"רצית משהו?" אני שואל, מרים גבה כשמבטי מטייל לאורך עורה
החשוף. איזו אישה אמיצה היא נהייתה. "יש משהו שאני יכול לעשות
בשבילך?"

"אולי," היא אומרת. היא נכנסת למקלחת איתי, סוגרת שוב את
הווילון. החדר כה חשוך עד שאני בקושי יכול לראות אותה. "ואולי
יש משהו שאני יכולה לעשות בשבילך."

היא יורדת על ברכיה מולי, ממש שם, מתחת למים. ידה נכרכת
סביב הזין שלי, מלטפת אותו, אחיזתה חזקה. קול עמוק בראשי אומר
לי לעצור אותה, מזכיר לי שמקומה לא על הברכיים, מזכיר לי שאחרי
כל מה שעשיתי, אני זה שצריך לסגור לה. זה מה שמגיע לה. אבל פיה
סוגר עליי לפני שאני מספיק לפצות את פי, שפתיה עוטפות את הזין
שלי, היא מכניסה אותי לתוכה, ואני שוכח.

אני פאקינג שוכח.

אני שוכח שבכלל היו לי דאגות.

זה עד כדי כך טוב.

"אלוהים, קאריסה," אני גונח, מעביר את אצבעותי בשיערה
הרטוב. "הלוואי שידעתי מה עשיתי כדי לזכות בך."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטריילוגיה לחצי כאן